

№ 3-4 (83-84)

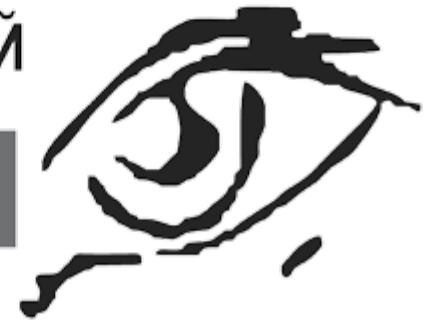
март-апрель 2017

ВЛАСТЬ ПОД КОНТРОЛЕМ ИЗБИРАТЕЛЕЙ

ИзбирКом

Независимая газета избирателей в Одесской области

ІзбірКом: Доступно про реформи

с. 8-11 »

Также в номере:

**В Одесі створено
Центр публічних розслідувань**

с. 4 »

**КИУ против конфликта
интересов**

с. 2 »

**Наша мета –
посилення правової
спроможності громад**

У лютому 2017 року розпочав свою діяльність Татарбунарський Офіс Мережі правового розвитку Одесської обласної організації ВГО «Комітет виборців України», основною метою якого є посилення правової спроможності громади. За два місяці роботи представниками Офісу була надана безоплатна правова допомога мешканцям Татарбунарського району, здійснена підтримка низки стратегічних для громади справ, проведені навчальні та просвітницькі заходи з представниками місцевого самоврядування, молоддю, громадськими активістами.

с. 21 »

Одеський КВУ розповів депутатам Ренійської міськради, як уникнути конфліктів інтересів

В м. Рені відбулася зустріч представників Одеської обласної організації ВГО «Комітет виборців України» з міським головою Ігорем Плеховим. В ході зустрічі було досягнуто домовленостей про співпрацю та взаємодію на вищому рівні.

Одеська обласна організація Комітету виборців України на запрошення секретаря Ренійської міської ради Сергія Кобенка 23 березня провела семінар для членів виконавчого комітету ради, депутатів міської та районної рад з електронного декларування та конфлікту інтересів.

Секретар міської ради зазначив, що після проведення семінару у депутатів не повинно виникати питань про те, що таке конфлікт інтересів і як потрібно чинити в ситуації, коли він стає реальним.

Крім семінару, організація також передала міській раді Положення щодо врегулювання

конфлікту інтересів в роботі міської ради, яке встановить для депутатів ради процедури врегулювання конфліктів інтересів при роботі в колегіальних органах і прийнятті рішень.

Також Одеський КВУ провів семінар з врегулювання конфлікту інтересів для депутатів і службовців виконавчих органів Южненської міської ради, а також передав розроблене на прохання органу місцевого самоврядування Положення щодо врегулювання конфлікту інтересів.

Розробка Положення та семінар у Южному також проходили на прохання самої міської ради.

В Одесі відбувся семінар про виборчі права переселенців

25-26 березня в Одесі відбувся семінар щодо участі внутрішньо переміщених осіб у виборчому процесі. Захід був організований Міжнародною фундацією виборчих систем (IFES) за підтримки посольств Канади та Великої Британії в Україні та USAID.

Тренінги одночасно пройшли відразу в чотирох містах України - Вінниці, Івано-Франківську, Кропивницькому та Одесі.

Учасники семінарів розглянули питання переміщення громадян, особливості виборчого циклу і перешкоди для участі внутрішньо переміщених осіб у виборчих процесах, можливі рішення для участі ВПО у виборчих процесах. Також організатори розповіли про міжнародну нормативно-правову базу для забезпечення виборчих прав ВПО, про необхідність роз'яснювальної роботи для виборців з метою популяризації

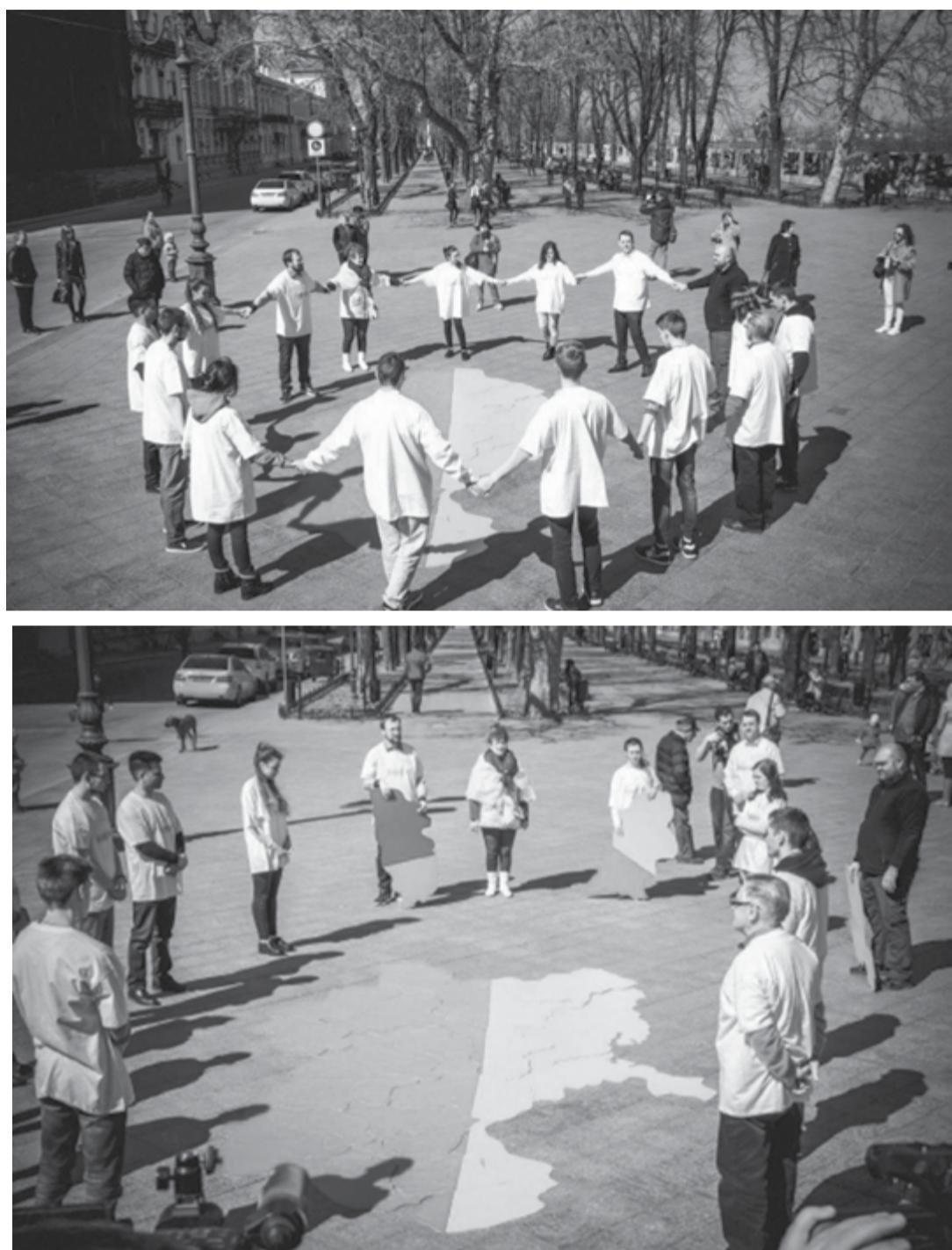
участі ВПО у виборчих процесах, а також про адвокації популяризації участі ВПО у виборчих процесах. Відзначимо, що 27 березня у Верховній Раді був зареєстрований законопроект щодо захисту політичних прав ВПО і трудових мігрантів №6240.

До обговорення проекту закона долучалися члени міжвідомчої робочої групи з удосконалення законодавства в сфері прав людини і внутрішньо переміщених осіб при Міністерстві з питань тимчасово окупованих територій і внутрішньо переміщених осіб (включно з представниками

Агентства ООН у справах біженців та Ради Європи).

Законопроект був розроблений експертами ВГО Громадянська мережа ОПОРА, ГО Громадський холдинг «Група Впливу», Міжнародної фундації виборчих систем (IFES Ukraine), народними депутатами України, з за участю представників громадських організацій Донбас SOS, Центр інформації про права людини, Крим SOS, благодійних організацій «Благодійний фонд «Право на Захист» і «Благодійний фонд «Схід SOS».

Одеса приєдналася до акції на підтримку політичних прав ВПО

24 березня громадські активісти та вимушенні переселенці провели в Одесі акцію на захист політичних прав ВПО.

За допомогою флешмобу учасники намагаються привернути увагу до проблеми, яка стосується майже 4% виборців України. Під час акції громадські активісти побудували карту України і продемонстрували відсутність голосу у вимушених переселенців і їх неможливість співати разом з усією Україною, показавши, що подолати цю проблему можна тільки об'єднавшись.

Захід організовувала Одеська обласна організація ВГО «Комітет виборців України» як регіональний учасник коаліції громадських організацій, заснованої ГО «Громадський холдинг «Група Впливу» спільно з Impact Hub Odessa.

Нагадаємо, станом на 6 березня 2017 року, за інформацією Міністерства соціальної політики, в Україні зареєстровано 1 622 835 внутрішньо переміщених осіб. Таким чином, майже 4% українських виборців залишаються без права голосу. Чрез неврегульоване законодавство, внутрішньо переміщені особи третій рік не можуть скористатися одним з базових конституційних прав громадянина. Варто зазначити, що проблема неможливості голосування за місцем реального проживання стосується і так званих «трудових мігрантів», яких в Україні налічується близько 10 мільйонів чоловік.

Підкреслимо, що у Верховній Раді зареєстровано законопроект щодо

захисту виборчих прав внутрішньо переміщених осіб і так званих «трудових мігрантів». Законодавчі зміни були розроблені і запропоновані народним депутатам експертами громадських організацій, які займаються питаннями реформування виборчого законодавства, а також тими, які займаються правами внутрішньо переміщених осіб.

Захід був організований Одеською обласною організацією ВГО «Комітет виборців України» в коаліції з громадською організацією «Громадський холдинг «Група Впливу» i Impact Hub Odessa в рамках проекту «Підвищення рівня підготовки до виборів і політичної участі в Україні», який реалізує Міжнародна фундація виборчих систем (IFES) за підтримки Посольства Великобританії в Україні. Це - частина постійної спільнотої роботи зі зміцнення демократичного прогресу в Україні, яку підтримують Агентство США з міжнародного розвитку (USAID), Міністерство міжнародних справ Канади і Посольство Великобританії в Україні. Будь-які думки, викладені в публікаціях, належать автору і не обов'язково відображають погляди Посольства Великобританії в Україні, уряду Великобританії, Агентства США з міжнародного розвитку (USAID), уряду США, Міністерства міжнародних справ Канади або уряду Канади.

Получивши «двойки» депутаты облсовета потребовали запретить Анатолию Бойко выступать в СМИ и провести прокурорскую проверку облкиу

Ряд депутатов Одесского областного совета в ходе сессии 21 марта высказали свое недовольство деятельностью Одесской областной организации «Комитета избирателей Украины». Возмущение вызвало проведение кампании аттестации депутатов, результаты которой обнародовал в феврале.

Получивший за свою работу два балла депутат облсовета от «Оппозиционного блока» **Александр Адзеленко** потребовал привлечь главу Одесской областной организации КИУ **Анатолия Бойко** «к ответственности»:

«Я хотел бы поставить вопрос по гражданину Украины Бойко. Я не знаю, что это за организация по выборам. Он поставил двойку мне на телевидении, мне люди уши прожужжали: «Василич, как он мог так о вас сказать?». И за других. Давайте, пусть он выедет в районы и спросит, как я работал. Он мне двойку поставил. Это не смешно. Вы хотите, чтоб был мир. Пусть расскажет, что он для Украины сделал?.. И зовут его никак, да. Запретить

ему выступать, всем редакциям сказать», — потребовал депутат.

При этом глава областного совета **Анатолий Урбанский** заявил, что поручит аппарату облсовета «пригласить господина Бойко на следующую сессию».

Однако депутаты заявили, что этого делать не нужно.

Еще один депутат от «Оппозиционного блока» **Вадим Шкаровский** поддержал коллегу:

«Мой коллега, в принципе, сказал все, что я хотел сказать про этого неуважаемого господина. Мы с ним тоже не контактируем никоим образом и все запросы, которые нам направляют на информацию, мы не отправля-

ем, потому что она искаженная, выражена по какому-то своему желанию. Я однажды отправил наших сотрудников со штаба на нашу конференцию. Там собрались какие-то некомпетентные маленькие девочки... Это одно. Вторых, они это все опубликовали в своей газете, напечатанной за непонятные деньги, и разнесли по домам. Это беспредел полный, за это нужно отвечать. Анатолий Игоревич, я призываю вас как председателя областного совета дать справедливую оценку деятелям таких организаций и еще и посмотреть, мы, может, им льготу даем по аренде помещения», — призвал В. Шкаровский.

Не менее решителен был и депутат **Валентин Душейко** от «Батьківщини»:

«Это уже вмешательство в личную жизнь и это может компрометировать людей. Потому сюда его приглашать действительно много чести, но я считаю, что мы вот здесь вместе должны обратиться в органы и проверить законность его действий, публикаций, информаций, сбров, оценки, — нужно этому дать юридическую оценку. Тем более, что сегодня у нас присутствовал прокурор. У нас есть все основания обратиться к нему с этим, что мы не хотим, чтобы вмешивались в нашу личную жизнь и давали нам оценку непонятно кто».

В итоге Анатолий Урбанский заявил, что пригласит Анатолия Бойко на совещание глав фракций облсовета.

В то же время в Одесском КИУ положительно восприняли произошедшее:

«Мы позитивно оцениваем обсуждение результатов нашей «Аттестации» депутатов Одес-

ского областного совета на его сегодняшней сессии. Это замечательно, что депутаты областного совета так тщательно изучили наше исследование, посвященное комплексной персональной оценке их работы и так серьезно отнеслись к нашим выводам. Это дает надежду на то, что они приложат все усилия для устранения тех недочетов в своей работе, которые, к сожалению, еще существуют в деятельности части из них и на которые мы указали в своем мониторинге. Со своей стороны Одесская областная организация КИУ, как и заявлялось ранее, подготовила каждому депутату совета персональные рекомендации относительно повышения уровня его работы и передала руководству совета для дальнейшей передачи депутатскому корпусу. Кроме этого, мы готовы оказать любую консультационную или методологическую помощь по улучшению стандартов своей деятельности тем депутатам, которые пожелають к нам обратиться», — заявил Анатолий Бойко.

Як зазначив в ході презентації координатор Центру і головний редактор видання "ІзбірКом" **Валерій Болган**, в Одесі склалася ситуація неприпустимо великої терпимості до корупції: «Ми бачимо, що однією з причин такої ситуації є низька кількість і якість антикорупційних журналістських та громадських розслідувань».

Зокрема, якщо розслідування і з'являються, то з недостатньою редакційною та юридичною підготовкою. Проблемою також є те, що в Одесі майже відсутня традиція і досвід проведення незалежних журналістських розслідувань.

Метою проекту є підвищення ефективності протидії корупції в Одесі шляхом зміцнення потенціалу та здатності активістів-розслідувачів, збільшення кількості та якості журналістських розслідувань, а також прозорості та підзвітності Одеської міської ради за рахунок громадського контролю за здійсненням реформ».

Голова Одеської обласної організації КВУ **Анатолій Бойко** підкреслив, що необхідність створення такого центру назріла давно, далеко не завжди вистачає ресурсів у правоохоронців. Зокрема, він нагадав про низку порушень при заповненні декларацій, інформацію про яких КВУ пе-

редав в НАЗК і інші правоохоронні органи. Також А. Бойко розповів про старт роботи твіттер-бота, який збирає інформацію про надходження нових декларацій депутатів, мерів і чиновників Одеського регіону.

Координатор освітнього напряму роботи ЦПР **Олексій Чорний** розповів про можливості, які відкриваються для майбутніх учасників проекту.

Крім того, координатор моніторингової програми центру **Павло Колотвін** розповів

В Одесі розпочав роботу Центр публічних розслідувань

Більше 30 журналістів і громадських активістів об'єднуються для координації публічних розслідувань в Одесі.

подобиці майбутнього моніторингу роботи Одеської міської ради, в рамках якого буде впроваджена комплексна методика перевірки публічності, прозорості роботи ради, проведено моніторинг нормотворчості та інших аспектів роботи ради.

Робота Центру публічних розслідувань відбувається за підтримки проекту «Більше фактів для діалогу», який виконує Інститут висвітлення війни та миру (IWPR) за підтримки МЗС Королівства Нідерландів.

В Одессе стартовал конкурс журналистских расследований

Представители Одесской областной организации ВОО «Комитет избирателей Украины», издания «ИзбирКом» и Центра общественных расследований презентовали инициативу по повышению уровня привлечения журналистов.

Как сообщил сегодня 10 мая главный редактор издания ИзбирКом Валерий Болган, Одесская областная организация ВОО «Комитет избирателей Украины» и издание «ИзбирКом» являются учредителями Центра общественных расследований — коалиции независимых журналистов-расследователей и активистов, работающих в одесском регионе.

На модернизированном сайте «ИзбирКома» запланировано создание отдельного раздела расследований.

Для мотивации региональных журналистов к этому планируется проведение конкурса журналистских расследований, вышедших в 2017 году, и имеют отношение к Одесского региона. По результатам конкурса 5 лучших расследований будут

награждены. Материалы на конкурс участники могут присыпать к 1 июля по адресу odizbirkom@gmail.com.

Каждый участник — журналист или СМИ — может подать не более 3 конкурсных материалов.

Конкурс реализуется в рамках проекта Польско-Канадской Программы Поддержки Демократии, финансируемой из средств программы помощи в пользу развития Министерства иностранных дел РП и Канадского Министерства иностранных дел, Торговли и Развития (DFATD).

Объединенные громады Одесской области подвели итоги первого года работы

В Одесской области процесс создания объединенных территориальных громад проходит медленнее, чем в ряде других регионов Украины. Об этом сегодня, 28 марта, в ходе пресс-конференции сообщила директор Одесского Центра развития местного самоуправления Юлия Молодожен.

"Идет сопротивление на уровне областного совета, который до сих пор не может проголосовать за перспективный план на всю территорию области – проголосовать за карту, которая предложила ОГА, рассчитав количество состоятельных громад. У нас есть очень большая заполитизированность процесса», — отметила она.

По словам Юлии Молодожен, спустя год работы восьми объединенных территориальных громад в Одесской области можно подвести первые итоги: что дал процесс объединения; как громады прожили этот год; что удалось сделать за счет средств увеличившегося бюджета; не остались ли без внимания населенные пункты, ставшие частью громады; как работают старосты; что из обещанного выполнило государство; что изменилось для людей после объединения.

«Все громады Одесчины – очень разные по территории, по численности населения, по потенциалу, но в тоже время каждая из них демонстрирует возможность создания своей уникальной модели системы управления. Естественно, что громады, созданные вокруг городов, находятся в наиболее выгодном положении: у них лучше развита инфраструктура, экономический потенциал, есть обеспеченность кадрами. Сельским громадам сложнее, так как чаще всего большая часть жителей работает не на территории громады, а в районном или областном центре; объекты социальной сферы (школы, детсады, клубы) требуют капитального ремонта; практически отсутствуют дороги с твердым покрытием между населенными пунктами; остро ощущается нехватка профессиональных кадров. Но при надо отметить, что процесс объединения выявил настоящих лидеров, рискнувших попробовать свои силы в создании новой системы местного самоуправления. Из 490 представителей местных советов области в 2015 году нашлось не более 10 человек, которые смогли убедить людей поверить им и поддержать в стремлении улучшить жизнь в громаде», — отметила она.

Как сообщил заместитель Балтского городского головы Эдуард Рабинович, объединив вокруг города Балты 16 сельских советов, бюджет громады на 2016 год составил 152 млн грн (для сравнения: в 2015 г. бюджет составлял 35 млн грн), финансовая поддержка из государственного бюджета поступила в размере 19,6 млн грн. Большая часть средств была направлена на решение проблем в социальной сфере – ремонт школ, садиков, амбулаторий, приобретение коммунальной техники, восстановление дорожного покрытия. Прошли выборы 16 старост, сформированы новые органы управления в громаде, рассматриваются идеи создания

автономии школ. В то же время, по его словам, государство не до конца выполнило свои обязательства:

«Государство нам сказали, мол, вы объединяйтесь, а мы примем все законы. И не приняло. Мы до сих пор ждем, когда нам передадут землю», — возмутился он.

Как отметил Беляевский городской голова Михаил Бухтияров, в Беляевской городской громаде, которая насчитывает почти 18 тысяч жителей и объединила вокруг себя два сельских совета, бюджет на 2016 год составил 102 млн грн (в 2015 году – 23 млн грн). Из государственного бюджета громада получила 3,6 млн грн. На решение проблем присоединившегося Майорского сельского совета было выделено почти 7 млн грн. В громаде выбрано 2 старости, которые контролируют благоустройство территорий, помогают жителям в оформлении документов, принимают участие в подготовке местных программ и бюджета. Активно ведется работа с общественными организациями для решения проблем в громаде.

Великомихайловская поселковая объединенная громада, присоединившая к себе 8 сельских советов и насчитывающая почти 13 тыс. жителей, сформировала свой бюджет на 2016 год в размере 72 млн грн (бюджет 2015 г. — 7,9 млн грн). Государство на поддержку громады выделило 10,8 млн грн. Глава Великомихайловского поселкового совета Татьяна Жарская рассказала, что в громаде с целью справедливого распределения бюджетных средств, разработали уникальную формулу, которая позволяет учитывать вклад каждого присоединившегося села в общий бюджет. В результате села, которые многие годы не получали денег на обустройство своей инфраструктуры, начали приводить свою территорию в порядок. Громада основную часть средств выделила на капитальные и текущие ремонты школ, детсадов, дорог, водопроводов, уличного освещения, приобретение коммунальной техники.

Красносельская сельская громада Лиманского района создалась путем объединения двух сельских советов, что позволило ей сформировать громаду численностью 12 тыс. человек и с бюджетом на 2016 год в размере 73,5 млн грн (в 2015 году — 9 млн грн). Из государственного бюджета громада получила поддержку в размере 9,5 млн грн. По словам заместителя сельского головы Марины Архирий, в основном средства были направлены на капитальный ремонт дорог, приобретение техники для коммунального хозяйства, реконструкцию систем водоснабжения и водоотведения, уличное освещение. Кардинально была изменена структура исполнительных органов, а именно созданы самостоятельные органы управле-

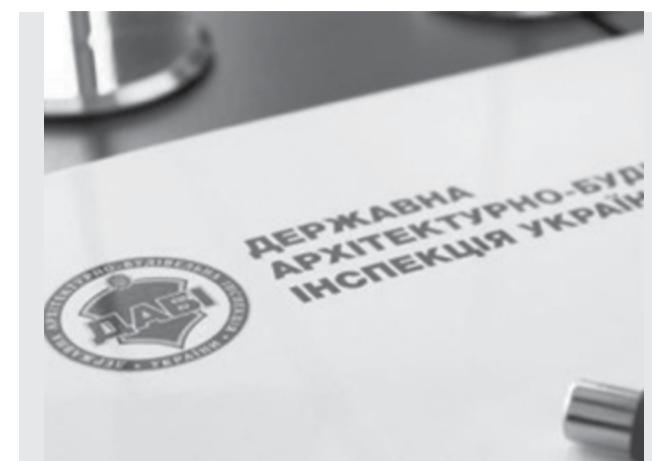
ния образования, культуры, финансов. На днях планируется получить от государства полномочия в сфере архитектурно-строительного контроля. Одним из достижений громады является открытие Центра предоставления административных услуг, где местные жители могут получить 42 услуги. В громаде разработана стратегия развития.

Бюджет Розквитовской громады, насчитывающей 4 тыс. человек, составил в 2016 году 23 млн грн (в 2015 году – 2 млн грн). Глава громады Виталий Лозов отметил, что финансовая поддержка из госбюджета поступила в сумме 5,7 млн грн. Основная часть средств была направлена на ремонт дорог, установку водонапорных башен и ремонт водопроводов в селах громады, капитальный и текущий ремонт учреждений социальной сферы (детсадов, школ, фельдшерско-акушерских пунктов). В громаде работают 4 старости. При поддержке Польского Фонда Менеджерских инициатив разработана Стратегия развития громады.

Глава Новокалчевской громады Валентина Тымчук рассказала, что после объединения, бюджет громады, насчитывающей 2,6 тыс. жителей, составил 16 млн грн (в 2015 году – 2 млн грн). Из государственного бюджета громада получила финансовую помощь в размере 4,2 млн грн. За счет бюджетных средств проведен капитальный ремонт уличного освещения, ремонт дорог между селами, реконструированы системы водоснабжения, заменены двери и окна в садиках и школах. Избран и работает 1 староста, который помогает местным жителям налаживать коммуникацию с центром громады.

Маразлиевская громада Белгород-Днестровского района, созданная в результате объединения трех сельских советов и насчитывающая 6 тыс. жителей, сформировала свой бюджет в размере 34 млн грн (за 2015 год бюджет составлял 6,3 млн грн). Помощь из государственного бюджета составила 6,9 млн грн. Это – единственная громада в области, которая создала первую опорную школу. Как отметил глава громады Александр Чумак, сейчас в громаде сформированы новые органы управления образования, выбраны старости, ремонтируются дороги, водопроводы, школы, детсады. Утверждена Стратегия развития громады.

Тузловская громада Татарбунарского района сформирована путем слияния двух сельских советов, насчитывающих 2,6 тыс. жителей. Громада утвердила бюджет на 2016 год в размере 14,3 млн грн (бюджет 2015 года – 3 млн грн). За счет бюджетных средств в громаде произведен ремонт дорог, школ, детсадов, установлена современная детская площадка, — рассказала глава громады Лариса Корнован-Мойсеенко.

Дві об'єднані громади на Одещині отримали повноваження архбуд-контролю

27 березня в рамках децентралізації системи держархбудконтролю Красносільська об'єднана територіальна громада перебрала на себе нові містобудівні повноваження.

Тепер місцева влада реєструватиме й надаватиме дозвільні документи на будівництво, а також перевірятиме будівельні майданчики та штрафуватиме порушників.

Нові містобудівні повноваження дозволять здійснювати розбудову інфраструктури, виходячи з реальних потреб та балансу інтересів громади. Маючи відповідні повноваження та реальний вплив на прийняття рішень, громада зможе максимально ефективно контролювати будівництво на своїй території, що стане запорукою надходження нових інвестицій, спрощення та скорочення бюрократичних процедур, пов'язаних із будівництвом.

З усіх питань, що стосуються державного архітектурно-будівельного контролю, мешканці Красносільської об'єднаної територіальної громади можуть звертатися до новоствореного органу сільради, який знаходиться за адресою: с. Красносілка, вул. Набережна 87-А, каб. 7.

Пізніше Біляївка ОТГ Одесської області також перебрала на себе містобудівні повноваження в рамках децентралізації системи держархбудконтролю. Відповідні акти прийому-передавання справ 5 квітня підписали голова Держархбудінспекції Олексій Кудрявцев та міський голова Біляївки Михайло Бухтияров.

Церемонія відбулася під час зустрічі з головами міст, яка відбулася у Мінрегіоні під головуванням Віце-прем'єр-міністра – Міністра регіонального розвитку, будівництва та ЖКГ України Геннадія Зубка.

Михайло Бухтияров запевнив, що містобудівні повноваження влада Біляївки використає максимально ефективно та з користю для громади.

«Це дасть можливість місту оперативно вирішувати проблеми будівництва», – сказав міський голова Біляївки.

З усіх питань, що стосуються державного архітектурно-будівельного контролю, мешканці Біляївки можуть звертатися до новоутвореного органу, який знаходиться за адресою: м. Біляївка, пр. Незалежності, 9, каб. 17.

Маразлиевские приоритеты

ДОРА ДУКОВА

Децентрализация — название и суть одной из заявленных правительством реформ. Период «что это такое и зачем это нам» постепенно идет на убыль, и жители территории уже вполне осведомлены: государство передает ресурсы и полномочия сверху вниз, также передает способы решения проблем туда, где они возникают. А чтобы быть крепче и сообща хозяйствовать, несколько громад объединяются. Длинное слово — децентрализация — вошло в жизнь. Прижилось ли?

Первые пошли

По словам исполнительного директора Одесского регионального отделения Ассоциации городов Украины **Вячеслава Демченко**, сегодня в Одесской области насчитывается 11 объединенных территориальных громад, и к концу года их будет больше. Процесс пошел, заверил исполнительный директор, который вместе с консультантами без устали колесит по области и знает ситуацию не понаслышке. Именно от регионального отделения АГУ поступило предложение съездить на денек в Маразлиевскую объединенную территориальную громаду Белгород-Днестровского района.

Двигаясь по некому подобию дороги (наступит ли благословенное время, когда мы будем воспринимать хорошие, правильные дороги как нечто само собой разумеющееся?), мы знакомились со справкой о громаде. Созданная чуть более года назад Маразлиевская громада объединила села Маразлиевка, Алексеевка, Полянка, Романовка, Зеленое, Великомарьиновка, Долиновка, Широкое. Расстояние от административного центра громады до райцентра — 32 км, до областного центра — 98 км. Почти 252 кв. км площади, 6195 жителей, речка Алкалия. Крупных предприятий нет, есть шесть фермерских хозяйств и ОАО «Октябрьский», бывший совхоз-винзавод. При этом в коммунальной собственности громады — 5 учреждений образования, 4 дома культуры, сельский клуб, амбулатория семейной медицины, 4 фельдшерско-акушерских пункта. Та самая бюджетная сфера, забота о которой легла на плечи громады. Но именно с ней захотели познакомить нас руководитель громады **Александр Чумак**, которого уже в третий раз избирают маразлиевским сельским головой, и секретарь сельсовета **Антонина Топор**. Рассказать о том, что успели сделать, что изменили, что наметили на перспективу.

В школу — на «Неоплане»

«Образование — это будущее села, его перспективы», — говорит маразлиевский голова, поэтому одна из главных точек приложения сил в новосозданной громаде — это школы и детские сады. Когда стали изучать ситуацию в этой сфере, выяснилось, что в одной сельской школе — 200 учеников, а в другой — 60, где-то один учитель сразу несколько предметов преподает — качество образования

низкое, а средства на содержание учреждений уходят немалые. Решили создать образовательный округ громады с опорной школой в селе Широкое и филиалами в других населенных пунктах громады.

Сказать, что процесс реорганизации проходил гладко, — значит сорвать. И марши неповиновения были, и судебные разбирательства продолжаются. Учеников в Широкое доставляют автобусами. Как рассказал Александр Чумак, на спонсорские деньги приобрели четыре автобуса — украинские «Богдан» и «Эталон» не подходили по вместимости, а «Неоплан» — в самый раз. В два миллиона гривен обошлась покупка.

Без спонсоров в громаде не обходятся. В школах родительские комитеты преобразовали в общественные советы — родители, руководство громады и представители бизнеса. В филиале школы с. Алексеевка нам показали спортивный зал, свежеотремонтированный уже «в эпоху громады» на средства руководителя фермерского хозяйства «Колос» Бориса Юрекула. Даже благодарственную табличку спонсору изготовили.

Опорной школой определили ту, что в селе Широкое, а не в центральной усадьбе громады, — «коллектив крепкий и материально-техническая база соответствующая». Здесь мы задержались подольше и познакомились с педагогами — настоящими сельскими интеллигентами. Здесь их корни, здесь их работа, их жизнь. Директор школы и его жена — **Александр и Галина Завгородние** — учителяствуют 30 лет. И, как выяснилось, почти все (!) учителя — это выпускники школы в Широком. Галина Александровна, проводя экскурсию по школе, показала небольшой музей, экспонаты которого отображают быт и культуру старинного села, носившего турецкое название Кебабча, — прялки, кухонная утварь, мебель. Музейщики из центра интересуются, гости здесь подолгу застrevают. Директор рассказал о том, что в территориальной громаде планируют для опорной школы сделать. Прежде всего энергосберегающие мероприятия выполнить — замена окон, дверей, установка котлов и перевод школы на обогрев соломенными палетами, оборудование современных компьютерных классов. Понадобятся и средства государственной субвенции, выделенной на развитие опорного учреждения, и средства громады.

Требуется доктор!

В центральной усадьбе Маразлиевской территориальной громады имеются амбулатория общей практики семейной медицины и пункт Белгород-Днестровской станции экстренной (скорой) медицинской помощи. Как рассказала заведующая пунктом, депутат сельского совета **Елена Калинина**, шесть медиков готовы оказать помощь, включая стоматолога. В амбулатории есть возможность даже роды принять, если придется. В прошлом году четыре малыша родились именно здесь. О лекарствах: препараты, необходимые для оказания неотложной помощи, выделяет государство, поступает финансирование и из бюджета громады. Елена — местная жительница, здесь родилась и вот уже 25 лет работает акушеркой. В этом медицинском учреждении 40 лет трудилась медсестрой ее мама — **Нина Алексеевна Белоус**.

В чем нужда у медиков? Нужна диагностическая аппаратура, оборудование для физиотерапевтического кабинета. И врачи — общей практики, педиатр. Как заверила секретарь сельсовета Антонина Топор, у громады есть возможность обеспечить доктора

жильем: три пятиэтажки бывшего военного городка на балансе у громады, и специалистам — педагогам, врачам — предоставят крышу над головой.

«У нас есть люди, земля и желание изменить жизнь сельчан к лучшему»

День, проведенный на территории Маразлиевской громады, завершился итоговым разговором с Александром Чумаком, который все время подчеркивал: «Мы — на периферии района, у нас нет заводов, есть люди и земля. Запуская реформу, государство заставило нас думать. Вот мы подумали и объединились». Начали, рассказал, с того, что поставили единоличников и сельхозпроизводителей в одинаковые условия в части размера налога на землю. Шесть фермерских хозяйств — бюджетообразующие, и отношения с ними партнерские. В бюджетной сфере — абсолютно прозрачное финансирование.

Громаде — год. Из того, что удалось сделать за это время, Александр Чумак называет начало работ по оборудованию уличного освещения в селах («до конца года центральные улицы в селах будут освещены»), возоб-

новление работы артезианских скважин в Великомарьиновке, новый водопровод в Широком, приобретение ноутбуков для учеников Долиновского учебно-воспитательного комплекса, установку охранной электронной сигнализации на всех зданиях бюджетной сферы во всех населенных пунктах громады, на что израсходовано 199 тысяч гривен. Громада разработала свою стратегию развития, и на 2017 год бюджет — почти 31 млн. грн. — распределен так, чтобы удалось завершить ремонт Дома культуры в Маразлиевке, который, как уверили, станет визитной карточкой громады, утеплить здание амбулатории и школы, заменить водопроводную сеть в Долиновке, Широком, Великомарьиновке. Водопроводом займутся уже вскоре, так же, как и дорогами местного значения, — битум и щебень уже приобретены. С апреля начинает работать формирование по охране общественного порядка — для мобильной группы из семи человек приобретен автомобиль.

Пусть у громады все получится. Ох, как далеки еще наши села от лубочных европейских...

Источник:
«Вечерняя Одесса»

Во всех школах Маразлиевской громады начали менять окна, а в одном из сел ремонтируют заброшенный детсад

Во всех школах Маразлиевской объединенной территориальной громады приступили к замене окон на металлоклассиковые.

Как сообщила ИзбирКому начальник управления образования, культуры, семьи, молодежи и спорта исполнительных органов Маразлиевского сельского совета Ирина Гайцук, в Широковской опорной школе замена окон и дверей обойдется в 1 млн 425 тыс. грн. Эти средства выделены из той суммы, которую школа выиграла в

государственном конкурсе на лучшие опорные школы (всего — более 3 млн грн).

В остальных школах окна меняют за счет местного бюджета. Так, для Маразлиевского учебного заведения выделено 258 тыс. грн, Алексеевской школы — более 300 тыс. грн, Великомарьиновской — 489 тыс. грн, в Долиновской — 381 тыс. грн.

Кроме того, начаты ремонтные работы в заброшенном много лет назад Долиновском детсаду «Сказка». Помещение не функционировало более 10 лет. Сейчас там восстанавливают систему отопления, также

меняют окна и двери, проводят ремонтные работы.

«После того, как здание восстановят, здесь откроется Долиновский УВК. В здании будут учиться дети 1-4 классов и откроются группы детсада. Это типовое здание. А вот нынешняя Долиновская школа находится в приспособленном помещении, поэтому детей переведут в отремонтированное здание, а в том откроется либо геронтологический центр, либо центр для социальной реабилитации. Над проектом еще идет работа», — пояснила руководитель управления.

ФОТО: И. Гайцук/Facebook

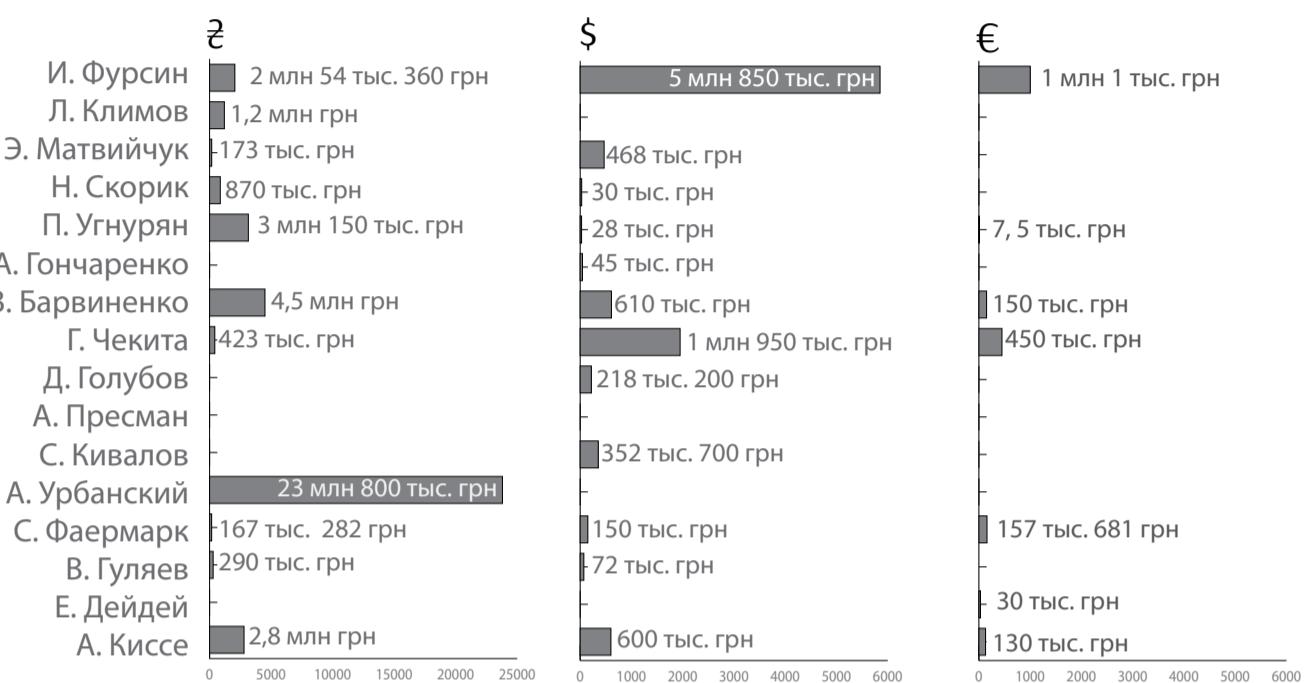
Одесские нардепы держат «под подушкой» порядка 375 млн гривень

Народные депутаты Украины, представляющие Одессу и область, уже успели задекларировать свое имущество и доходы в системе электронных деклараций НАПК. Впрочем, они это делают уже не первый раз, да и в предыдущие годы декларации парламентариев публиковались на официальном сайте Верховной Рады. В этот раз "ИзбирКом" решил просто подсчитать средства, которые, согласно данным самих депутатов, они хранят наличностью.

Оказалось, что свои наличные политики предпочитают хранить в трех валютах — отечественной, долларах США и евро, причем валюта Евросоюза является наименее популярной. При общем подсчете налички выяснилось, что 16 нардепов хранят 39 млн 272 тыс. 552 грн, \$10 млн 373 тыс. 900 и 1 млн 926 тыс. 181 евро. В пересчете на курс Нацбанка общая сумма кэша состави-

ла приблизительно 373 млн 554 тыс. грн. Отметим, что не хранит наличку только один нардеп — Александр Пресман, который передал эту миссию супруге Татьяне Кузькевич (она хранит наличкой \$1 млн 800 тыс. 720 тыс. евро и 5 млн 100 тыс. грн). Впрочем, при подсчетах мы не принимали в расчет средства членов семей депутатов — только их личные.

В какой валюте одесские нардепы хранят наличку

2/3 депутатов Одесского горсовета не успели вовремя подать е-декларации

Всего 24 депутата Одесского городского совета из 64 успели подать электронные декларации до 1 апреля. Об этом сообщает Центр публичных расследований со ссылкой на данные Национального агентства по предотвращению коррупции.

Больше всего тех, кто успел до 1 числа, — во фракции «Доверяй делам»: 12 из 27, или около 44%. На втором месте — «Самопомощь»: двое из пяти, или 40%. Фракции «Оппозиционный блок» Украинской морской партии С. Кивалова разделили третье место: по 33% в каждой. Меньше всего таких депутатов оказалось во фракции «БПП «Солидарность»: трое из 12, или 25%. Также декларацию подал внефракционный Алексей Потапский, который прошел от «БПП «Солидарность» и стал секретарем горсовета.

Таким образом, декларации подали: Оксана Гончарук, Валентин Галунич, Сергей Страшный, Юрий Шумахер, Вячеслав Беженар, Денис Григорьев, Дмитрий Паллатин, Андрей Неугодников, Андрей Кисловский, Ольга Кvasницкая, Людмила Себова, Олег Брындак, Дмитрий Танцира, Александр Александровичин, Владимир Варещенко, Александр Иванецкий, Олег Совик, Денис Балух, Дмитрий Вишняков, Татьяна Малыхина, Алексей Кисловский, Александр Амици, Ольга Кулакевич, Алексей Потапский.

«К сожалению, некоторые декларанты даже в именах подают информацию, отличающуюся от опубликованной на официальном портале горсовета. Это затрудняет поиск, что может привести к вопросам в отношении даже честно подавших декларации. Кроме того, депутаты местных советов вполне законно не указывают свой депутатский статус декларациях. Эта норма вполне может быть усовершенствована в дальнейшем», — заявил координатор Центра публичных исследований Валерий Болган.

Отметим, что городской голова Геннадий Труханов и все его заместители подали е-декларации вовремя, до 1 апреля. Согласно новому закону о внесении изменений в закон «О предотвращении коррупции», эти служащие должны были подать декларации до 1 апреля, так как подают их не первый раз.

Напомним, 27 марта президент Украины Петр Порошенко подписал закон о внесении изменений в статью 3 закона Украины «О предотвращении коррупции» №6172.

Новый закон содержит правку, согласно которой до 1 мая 2017 года продлен срок подачи ежегодной декларации для лиц, которые в соответствии с законом подают такую декларацию впервые.

Это означает, что для многих депутатов срок продлен. Кроме того, многие жаловались на то, что сайт НАПК работает с перебоями, из-за чего декларанты не могут загрузить документы. В то же время отметим, что для того, чтобы успеть до 1 апреля, у депутатов, как и у других лиц, было время задолго до того, как произошли перебои с системой и до того, как новый закон вступил в силу.

Матеріал підготовлено в рамках роботи Центру публічних розслідувань, що реалізується в рамках проекту «Більше фактів для діалогу», який виконує Інститут висвітлення війни та миру (IWPR) за підтримки МЗС Королівства Нідерландів.

НАБУ расследует 39 уголовных дел после проверки е-деклараций

Национальное антикоррупционное бюро Украины (НАБУ) проводит досудебное расследование 39 уголовных производств по подаче электронных деклараций. Об этом бюро сообщило в ответ на информационный запрос издания BBC.

Отмечается, что производство было открыто по результатам проверки деклараций лиц, уполномоченных на выполнение функций государства или местного самоуправления.

Указано, что среди этих лиц — 12 судей, прокурор, работник Службы безопасности Украины, 12 народных депутатов, 2 главы районных администраций, генерал полиции в отставке, заместитель министра, офицер Вооруженных сил Украины, руководитель одного из центральных органов исполнительной власти, руководитель областного органа исполнительной власти, 2 начальника отделов одного из центральных органов исполнительной власти, заместитель начальника местного органа исполнительной власти, начальник таможенного поста, заместитель предсе-

дателя областного совета, начальник территориального управления юстиции.

Напомним, в январе 2017 года уголовные производства за неподачу электронной декларации начали правоохранители в отношении пяти народных депутатов, троих судей, двух глав райгосадминистраций и двух прокуроров. В целом, согласно сообщению Генеральной прокуратуры, в Едином реестре досудебных расследований зарегистрировано 44 уголовных производства по признакам уголовного преступления, предусмотренного статьей 366-1 УКУ. Досудебное расследование по 20 производствам осуществляется следователями прокуратуры, по 13 — Национальной полиции, по 11 — Национального антикоррупционного бюро Украины.

Лагідна терапія: що врятує медицину у районах та громадах

В рамках медичної реформи Україну поділять на «госпітальні округи», оптимізують навантаження на лікарів і перепрофілюють частину «зайвих» лікарень.

«В Іспанії три госпітальні ліжка з розрахунку на тисячу душ населення, в Німеччині – 7. Загалом у середньому по ЄС – 5-6 ліжок на тисячу населення. В Україні – 9. Найдорожчим у медицині є утримання пацієнта на стационарному лікуванні, тому кожна система тяжіє до того, щоб людина мінімум часу провела в лікарні і максимум видужала за цей час. На цьому побудована економіка медицини. У нас все навпаки: вигідно тримати людину на стаціонарі, бо оплачується ліжко. Тобто маємо не мережу медичних послуг, а мережу стін і лікарняних ліжок, яка не відповідає ні реальній кількості хворих, ні потребам людей», – пояснює заступник міністра охорони здоров'я **Павло Ковтонюк**. Перед ним на робочому столі – складена вчетверо карта України, помережена хрестиками і позначками. Молодий заступник міністра останні майже два місяці провів у відрядженнях і за день знов збирається в чергову «групу точку» – сидити за «круглий стіл» керівників місцевих громад, щоб обговорювати перспективи співпраці в новостворюваних госпітальних округах (ГО).

Формування госпітальних округів, переконана команда реформаторів у МОЗ, – це на самперед спосіб навести лад у мережі стационарних лікарень у районах, дати не аби які, а саме якіні і доступні медичні послуги людям, котрі живуть у селах та невеликих містах. Проте «на місцях» є і деяке нерозуміння процесу створення ГО, і протекціонізм «своєї» лікарні, і страх невідомості.

Які комплексні цілі створення ГО? Що це дасть громадам та конкретним пацієнтам? Яка система фінансування передбачена надалі і що робити з «неперспективними» лікарнями? Спробуємо розібратися.

Люди чи меблі?

У Радянському Союзі існувала широко розгалужена

система медичного обслуговування, кістяк якої дістався у спадок Україні. Розгалужена, так. Але чи якісна? Відповідь на це питання знає кожен, чия нога хоч раз ступала коридорами лікарні маленького містечка. Відповідь на це питання доносить і чорний гумор популярного ще з 1990-х років анекдота: «Санітаре, куди ви мене везете? Може, все-таки в операційну?» – «Ні, лікар сказав: «У морт», значить – у морт».

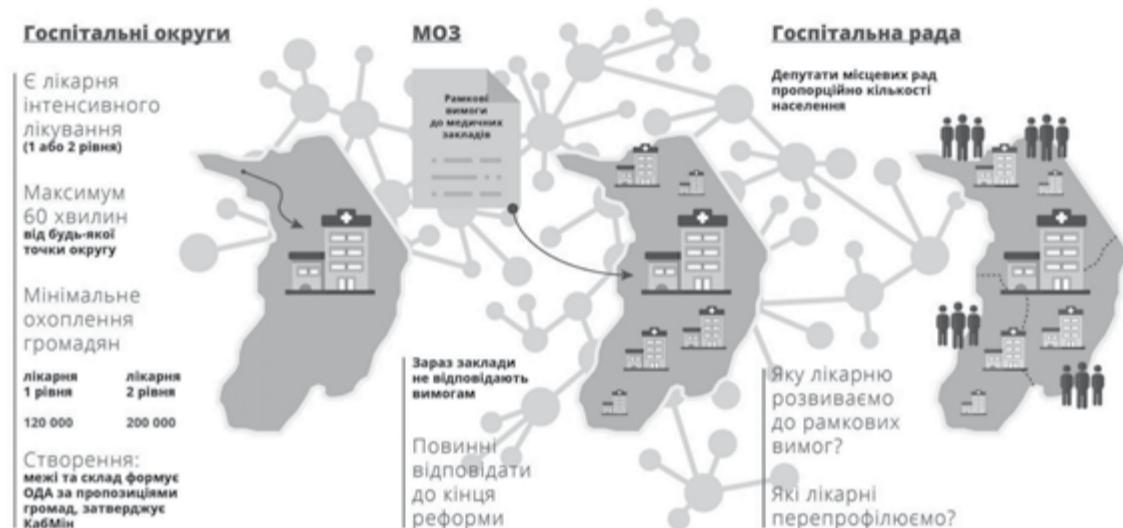
При дуже низькій якості медичних послуг Україна є четвертою в світі за кількістю лікарняних ліжок на душу населення та другою на континенті за середньою тривалістю госпіталізації. У нас хворий перебуває на шпиталізації в середньому 11,8 доби, а в країнах Європейського Союзу – на дві доби менше. Лідеру в цій не почесній першості Росія, де термін госпіталізації в середньому 13 діб. Також Україна має більшу порівняно з середньою для ЄС кількість лікарів та медичних сестер

Справа в тім, що більшість державних медичних закладів – це малопотужні та малозавантажені лікарні, які мають зношени основні фонди та застаріле технічне оснащення. На такому обладнанні та за відсутності точних даних лабораторних аналізів, не виключено, що й геніальний терапевт може «промахнутися» у визначеній діагнозу. При цьому працюючі українці справно сплачують податки, аби держава оплачувала послуги таких лікарень. Чи не абсурд?

«Ми нераціонально використовуємо кошти, яких у державі, м'яко кажучи, небагато», – констатує Павло Ковтонюк.

Держава оплачує утримання, опалення, енергозабезпечення подекуди напівпорожніх лікарень, а також роботу «напівбезробітних» лікарів. «Навантаження на одного спеціаліста в нашій лікарні – понад 200 хворих, а в сусідніх рай-

Як працюватимуть госпітальні округи (пояснення до постанови про госпітальні округи):

онах лікарі приймають тільки 50 пацієнтів. А зарплатню ж отримують однакову. Це несправедливо», – говорить мер Балти, що на Одещині, Сергій Мазур.

Важливий у цьому контексті аспект – фахівці, які не мають достатньої завантаженості, на відміну від тих, хто працює «на потоці» у потужних, добре оснащених лікарнях, поступово втрачають кваліфікацію та практичні навички. «Чи варто очікувати якісних та безпечних послуг від хірурга, який здійснює – це у країшому випадку! – лише кілька серйозних операційних втручань на місяць?» – запитує Ковтонюк.

Як можна обчислити кількість «зайвих» лікарень у масштабах країни? Приблизну уяву дас статистика про кількість хворих та кількість пологів. щорічний рівень народжуваності в Україні – 10 дітей на тисячу населення. Отже, на 200 тисяч (а це мінімальна кількість населення в госпітальному окрузі, не враховуючи винятків) припадає приблизно 2000 пологів. Відповідно, можна обчислити, скільки потрібно лікарень, щоб надати такій кількості жінок і дітей якісну допомогу.

Недолгість існуючої системи медпослуг на периферії Ковтонюк демонструє саме на прикладі пологових відділень. Їх в Україні – безліч, майже в кожному районі, тільки от чомусь смертність новонароджених жахає найвищою в Європі статистикою. Згідно з даними Світового банку, в Україні помирає восьміро з кожної тисячі живонароджених немовлят, тоді як у середньому в ЄС цей показник вдвічі нижчий (4): до прикладу, в Польщі і Угорщині – 5, в Чехії і Литві – 3, в Естонії – 2, двоє немовлят.

«Візьмімо, приміром, Вінницьку область: ось тут відділення, де приймають лише 160 пологів на рік, у сусідньому місті – 200, тут – 260, – Ковтонюк проходить ручкою по мапі області. – Чи оснащені вони необхідним обладнанням, щоб врятувати дитину? Ні. Чи не

втрачає кваліфікацію бригада акушерів, яка приймає одне немовля через день? У Великій Британії немає пологового будинку, де приймають менше 2000 пологів на рік, в Португалії – менше півтори тисяч, в Польщі – менше тисячі. Наша вимога до пологових відділень ґрунтуються на рекомендаціях ВООЗ – завантаженість не менше 400 дітей на рік. Менше – не лише нераціонально, а й небезпечно».

Вінницька статистика є типовою для всієї країни і відображає, як-то кажуть, «середню температуру по палаті». Однак існують і пологові відділення, «трудові» показники яких вразять навіть нефахівця – у лікарні Недригайлова, районного центру Сумської області, за весь минулий рік побачили світ лише 11 малюків! Завантаженість тамтешніх акушерів – менш, ніж одні пологи на місяць.

Ідея госпітальних округів, упевнені реформатори, допоможе зламати стару систему і надати людям у селах та невеликих містечках гарантований доступ до якісних медичних послуг.

Всю владу – радам!

Початок процесу створення госпітальних округів можна датувати 30 листопада 2016 року, коли на засіданні уряду було схвалено відповідну постанову. Уряд запропонував громадам примірний план географічного розподілу на округи: населення не менше 200 тисяч осіб і наявність на цій території лікарні II рівня; або ж населення 120 тис. осіб, лікарня I рівня та можливість дістатися до неї за 60 хвилин. Цей час – так звана «золота година», впродовж якої є надія врятувати життя пацієнта зі складною травмою чи в інших ургентних випадках. Та-кож уряд постановив, що доїзд до лікарні II рівня від будь-якого населеного пункту на території госпітального округу не має перевищувати двох годин.

Таким чином, кожна область країни буде поділена на 4-5

госпітальних округів.

Лікарня інтенсивної терапії (лікарня II рівня) потребує масштабів – це велики корпуси, багато відділень, багато вузьких спеціалістів, апаратура і головне – багато пацієнтів, що створюють достатнє навантаження і практику для лікарів. «Це означає, що більшості районів і міст доведеться кооперуватись, щоб створити справді потужні сучасні медичні заклади з достатнім потоком пацієнтів. У середньому в районі проживає лише кілька десятків тисяч людей – цього недостатньо, щоб завантажити сучасну лікарню інтенсивної терапії», – аргументує радник міністра охорони здоров'я Катерина Майнзюк, яка входить до групи, що розробляла «дорожню карту» медичної реформи.

Отож примірні плани поділу на ГО викликали в деяких регіонах бурхливі дискусії і навіть протести. Загалом за два з половиною місяці вдалося досягти згоди та затвердити межі госпітальних округів приблизно в половині областей.

Уряд дав рамкові національні критерії і примірний план розподілу на госпітальні округи, втім громади можуть коригувати цей план і надалі самостійно визначати, як їм краще організовувати мережу медичних закладів у своєму окрузі.

«У 2017 році ніяких змін щодо фінансування медзакладів «вторинки» немає, – намагається заспокоїти розбурхану громадськість Катерина Майнзюк. – Госпітальні округи ми розглядаємо як інструмент координації надання вторинної допомоги всередині громад. Важелі керування цим механізмом – у руках громад. Вони самі, а не чиновники з Києва, визначатимуть, яка лікарня стане опорою, куди треба спрямувати більші кошти, а яку доведеться перепрофілювати».

Майданчиком для пошуку консенсусу всередині громади має стати Госпітальна рада (ГР), повноваження якої визначено у

положенні про госпітальні округи, яке було затверджено дніми. Реформатори сподіваються, що за кілька місяців у всіх округах вже почнуть діяти Госпітальні ради.

До складу Госпітальної ради увійдуть представники власників лікарень (тобто міських, районних рад та рад об'єднаних територіальних громад) у кількості, пропорційній до кількості населення. Тобто чим більше людей проживає в місті чи районі, тим більше своїх представників він зможе делегувати для роботи в ГР. Це може бути і не депутат, а головлікар чи, скажімо, авторитетна в громаді особистість, якій рада делегує таке право. Важливо знати, що ГР є лише дорадчим органом, всі рекомендовані нео-рішення затверджуватиме (або ні) відповідна місцева рада.

Усі питання щодо формування мережі медзакладів, перепрофілювання лікарень, складання карт доїзу до лікарень тощо мають знайти вирішення саме на засіданнях місцевих рад. Госпітальна ж рада розроблятиме рекомендації у тих випадках, коли рішення стосуються більш ніж одного району чи міста.

Монетизувати стимула

Болісний процес реформування залишків радянської медичної системи пройшли всі посткомуністичні держави Центрально-Східної Європи. Декотрі, наприклад, Польща, провели реформу різко, застосувавши у прямому сенсі слова «шокову терапію». «Ми обрали м'якіший варіант. Госпітальні округи – не вказівка, спущена «згори», а алгоритм дій для громад», – переконує Катерина Майнзюк.

Перехідний період до нової моделі фінансування, планують у МОЗ, триватиме приблизно чотири роки – до кінця 2020-го.

«У цьому контексті ми розглядаємо госпітальні округи як допоміжний спосіб лікарням підготуватися до наступного етапу реформи, до нової форми фінансування. Щоб у нас не «лягла» районна медицина», – підкresлює Ковтонюк.

Отже, через кілька років лікарні, які не надаватимуть послуги, чи надаватимуть їх недостатньо, зіштовхнуться з браком коштів. «І тоді тільки місцева рада вирішуватиме, що робити з такою лікарнею – перепрофілювати її для інших цілей чи підтримувати надалі за власний кошт», – передбачає Катерина Майнзюк, – У таких випадках навряд чи ефективним буде аргумент «політичного» захисту «своєї» лікарні. Рух пацієнтів, їхній вибір закладів та лікарів підказуватиме оптимальні рішення».

Що ж робити районним лікарням, які «не впишуться» в продиктовані новим економічним становищем «оптимальні рішення»? Вихід із ситуації, вважає МОЗ – у перепрофілюванні медзакладів, які не мають достатнього навантаження, на амбулаторії, реабілітаційні центри, центри догляду за людьми похилого віку чи людьми з особливими потребами. Врешті-решт, на хоспіси, кількість яких в нашій країні можна порахувати на пальцях. Чи знаєте ви, що у 2013 році (за даними громадської організації Українська ліга розвитку паліативної та хоспісної допомоги) на всю країну працювали всього 10 хоспісів та 15 спеціалізованих хоспісних відділень?

засфіксувати свої мрії в 5-річному плані розвитку, – буде легше отримати державні інвестиції, – ділиться задумом пані Майнзюк.

– У план має вийти не тільки розвиток власне лікарні і придбання необхідної апаратури, але і ремонтдоріг тощо, – все, що допоможе привести медичне обслуговування в окрузі до нормального стану. Звісно, всі потреби, заявлені в цьому інвестиційному плані, мають бути реальними і добре аргументованими».

Бурі районного масштабу

Значні частині громад, які вилися в новостворювані ГО, ідея госпітальних округів прийшла не до смаку. Дорогою з Києва до районів вона обросла безліччю страхових: головні лікарі бояться втрачати посади, медики – свої робочі місця, місцеві влади – статус «міста з лікарнею», а пересічних пацієнтів лякає невідомість і перспектива їздити за десятки кілометрів у «чужу» лікарню. Місцеві еліти уявляють госпітальний округ як умовну адміністративну одиницю, своєрідну «медичну столицю» «повіту», де сидітиме «медичний губернатор». Хоча насправді це не так. Утім вони шукають впливових знайомих у Києві, аби ті поклопоталися за долю рідної лікарні. Телефони очільників МОЗ розриваються від турботливих депутатів, які протегують медзаклад у своєму виборчому окрузі.

Незалежні експерти вважають, що ажотажу на місцях вдалося б почаси уникнути, якби профільне міністерство дало громадам більше часу й підготувало їх до новації. «Районам дали всього два місяці, мало консультивативної та методичної допомоги, – зауважує експертка РПР, представниця громадської організації Форум здоров'я Зоряна Черненко. – На мою думку, варто було спершу провести аудит лікарень, зокрема І лікарень ІІ рівня, визначити критерії такої лікарні і довести це до громад. Натомість стратегію вибору лікарні ІІ рівня спущено на місцевий рівень, де навряд чи вистачає фахівців, які розуміються на тому, як вона має виглядати та яке повинна мати оснащення».

«Ми не хочемо робити це питання занадто регульованим з центру, формування округів має відбуватися природно, – наполягає Ковтонюк. – Ми розуміємо, що цей процес болісний і що конфлікти виникають. Але свідомо йдемо на це. В країні триває децентралізація, права рішень передаються у громади, і це правильно. Лікарні – справа громади, держава лише дає кошти».

Окрім того, МОЗ пропонує в перспективі запровадити додаткове заохочення місцевої влади до формування ГО – через інвестиційні програми. І хоч наразі немає чіткого рішення щодо того, чи буде підтримана ця пропозиція урядом і коли можна розраховувати на впровадження цих програм, виглядають вони заманливо. «Тим, хто сформує Госпітальні ради, зможе вдало провести переговори в межах округу, визначити консенсусно перспективні лікарні, а відтак

до речі, шляхи (тільки не шляхи рішень, а оті биті ґрунтовки чи подовбані вибоїнами старі асфальтівки, які є «артеріями життя» у сільській місцевості) є великою проблемою для всіх госпітальних округів. Згідно з задумом реформи, госпітальні округи дадуть також дороговказ уряду щодо капіталовкладень в дорожню інфраструктуру. «Коли на місцях зорієнтується, якими дорогами люди найбільше їздять до лікарень, – тоді стане зрозуміло, в яку дорогу треба вкладати кошти в першу чергу: дорога до лікарень І рівня – дорога першого пріоритету, ІІ рівня – другого пріоритету», – пояснює Ковтонюк. Крім того, за його словами, на цю карту «доріг життя» в майбутньому накладеться мережа станцій новостворюваної системи екстреної допомоги.

Проте логістика – це не лише шляхи, а й транспорт, і наразі під систему ГО, розбиту згідно з примірним планом, у нас немає мережі доставки пацієнтів, зауважує Зоряна Черненко. «Переважно сільські люди доїздять своїм транспортом, часто громадським, який ходить абиак, не за графіком, – каже експертка, – Це не Франція, де селяни мають позашляховики, у більшості сільських українців головний транспортний засіб – велосипед. Для когось 70 км доведеться долати з пересадками пів дня».

Госпітальні округи і децентралізація

Приклад конфліктної ситуації, щодо якої було застосовано «соломонове» рішення, – Північний округ Одещини, який об'єднав чотири райони. Там конкурючі міста – Балта та Подільськ (колишній Котовськ) довго боролися за право мати у себе лікарню інтенсивної терапії. Врешті було вирішено, що на перехідний період в ГО функціонуватимуть обидві лікарні ІІ рівня. А далі, як казали давні римляни, «хай переможе сильніший».

У 40-тичному Подільську функціонують аж дві лікарні – районна та лікарня залізничників. Останню зібралися перепрофілювати. У вдвічі менший Балті районна лікарня вже не перший рік приймає так званих медичних туристів з довколишніх містечок та сіл. Тут роблять лапероскопічні операції – рідкість для більшості райлікарень країни. «У нас є лабораторія, пересувний рентген-флюорограф, маємо п'ять відділень, які працюють цілодобово, з повністю укомплектоване пологове відділення, зал для партнерських пологів, кювез, щоб врятувати немовля, доки доставимо в Одесу», – перераховує мер Балти і голова тамтешньої об'єднаної територіальної громади (ОТГ) Сергій Мазур.

Приклад Балти цікавий ще й тим, що тут сформована і успішно розвивається одна з найкрупніших ОТГ України. І громада розвиває свою медичну інфраструктуру, не чекаючи на вказівки зі столицею. «Ми маємо також 12 ФАПів, 4 амбулаторії, добудовуємо ще два ФАПи. Амбулаторіям дали по автомобілю, щоб лікарі могли дістатися до пацієнтів, фельдшерам – мопеди, – хвалиться Мазур. – Ми завели електронну картоте-

ку на 25 тисяч мешканців ОТГ. До кінця року складемо на всіх 33 тисяч людей. Ця електронна система буде поєднана з системою центральної лікарні, що в Балті, та зі станцією швидкої допомоги. Тобто поки людину везимуть, медики в лікарні вже зможуть зорієнтуватися щодо віку, історії хвороби тощо».

Балтинці – люди треновані, отож вони вже приблизно уявляють, як складати інвестиційний план, де можна шукати позабюджетні кошти та вирішувати супутні проблеми. «З чотирьох під'їзних доріг до лікарень у нас дві – в жахливому стані. Причому це дороги державного значення. Будемо говорити з головою ОДА з цього приводу», – діловito планує балтінський голова.

Як і в історії з ОТГ, в госпітальних округах більш пощасти тим, хто йде першим. Щонайменше піонери процесу отримають фінансування під перспективні плани вже з наступного року. Крім того, вони ширше скористаються допомогою міжнародних донорів. «Громади мають показати свій рівень креативності в залученні коштів – місцева спонсорська допомога, залучення міжнародної підтримки. Наразі така підтримка може стосуватися складання інвестиційних проектів. Наприклад, ЄС лишається одним з великих донорів, він підтримує децентралізацію, працює з громадами і вже заявляє про готовність надати консультивну підтримку», – розповідає Катерина Майнзюк.

Майбутні госпітальні округи не є адміністративними одиницями, проте вони грають важливу роль у реформі децентралізації влади. За задумом, у більшості випадків між госпітальних округів збігатимуться з межами майбутніх районів і будуть природно «лягати» на карту. Винятками можуть бути велики міста, які знаходяться неподалік центрів госпітальних округів. Приклад – 77-тичний Бердичів, що розташований зовсім неподалік обласного центру: відстань між Бердичівом та Житомиром – усього 35 км. Логічно, що навколо Бердичівського утворюється окремий госпітальний округ. Утім це виняток.

У формуванні госпітальних округів ми бачимо народження суб'єктності громад, підкresлює Ковтонюк. Місцеві ради повинні будуть вийти на новий рівень здатності вести переговори з сусідами, створювати горизонтальні зв'язки і спільні проекти з іншими громадами. Це принципово відрізняється від побудування інтересів свого міста чи району перед центром, пошуку точок впливів на депутатів чи чиновників «нагорі», до чого ми звикли зі старих часів.

Врешті, саме це і є задача децентралізації: сильні місцеві рішення, навіть якщо вони важкі, відповідальність за ці рішення перед власними громадами, а не звинувачування Києва у всіх бідах. Чи справді українські громади уже готові вийти на цей новий рівень, покажуть найближчі чотири роки.

Джерело: "Нове время"

«Лагідна терапія» по-українськи полягатиме, зокрема, в тривалості перехідного періоду на нові принципи фінансування. Як відомо, сьогодні держава виділяє медичну субвенцію місцевим бюджетам, а ті, свою чергою, розподіляють ці кошти залежно від кількості лікарень та ліжок у них. З 2018-2019 року кошти почнуть поступово спрямовуватись за новим принципом. Між органом, який буде створено – Національною службою здоров'я, – та лікарнями укладатимуться контракти, і гроші йтимуть залежно від кількості пролікованих пацієнтів, а не від кількості ліжок чи лікарів.

Перепрофільовані медустанови тільки виграють, бо на їх перепрофілювання теж підуть державні кошти.

Без виз, но не без правил: как будет работать на практике безвизовый режим с Евросоюзом

СЕРГЕЙ СИДОРЕНКО,
редактор "Европейской правды"

Европейский парламент принял решение о безвизовом режиме для Украины. Против выступили только правые и частично левые радикалы, многие из которых (сюрприз!) не скрывают своей лояльности к РФ.

Итак, безвиз будет, и заработает он в середине июня. Но это не снимает всех вопросов.

Главный из них – как безвиз будет работать на практике?

Какие документы придется брать за границу? Кого не пустят в Европу, "завернув" на границе? Что делать со справками о доходах? Правда ли, что безвиз у нас – "неполный"? Где мифы, а где правда? Вопрос безвиза в Украине действительно очень мифологизирован, хотя порой, как в поговорке, дым не без огня.

Чип вам!

Сначала о самом простом – базовых условиях.

В распоряжении ЕвроПравды имеются данные всеукраинского соцопроса, проведенного по заказу ЕС, который свидетельствует: большинство украинцев не знают даже того, что условием безвиза является биометрический паспорт. А вопрос о том, что делать со старыми паспортами после одобрения безвиза, ЕвроПравда слышит даже от журналистов.

Итак, въезжать в ЕС без визы будет разрешено исключительно тем, у кого есть биометрический паспорт. То есть паспорт с чипом, на который записаны фото, подпись и отпечатки пальцев данного человека.

Это не какие-то эксклюзивные условия для Украины.

Такое требование действует для всех без исключения государств, прошедших визовую либерализацию с ЕС за последнее десятилетие; да и в самом Евросоюзе давно выдают исключительно биометрические паспорта.

Несколько лет назад звучали предостережения против биометрики в религиозных кругах, но сейчас снялась и эта проблема. В Украинской православной церкви Киевского патриархата окончательно сняли вопрос о новым документам (патриарх Филарет лично получил биометрический паспорт), УГКЦ в настоящее время также не имеет претензий к паспортам с чипами. Возражения порой звучат только от представителей УПЦ Московского патриархата.

Примечательно, что хотя сами сторонники РФ долгое время выступали против перевода украинской системы на новый

стандарт, в России биометрические паспорта ввели с 2010 года – значительно раньше, чем в Украине.

Но вернемся к нашим реалиям и к вопросу: что делать с ныне действующими паспортами? Ответ прост: ничего. Никаких требований по их замене у ЕС нет.

У вас есть действующая мультивиза в паспорте старого образца? Спокойно пользуйтесь ею до завершения срока ее действия. Хотите оставить старый паспорт и оформить биометрику как второй документ? Пожалуйста, это тоже разрешено. Более того, можно будет и дальше обращаться в посольство за визой, если не будет биометрического паспорта, но возникла необходимость поехать в ЕС.

К примеру, в Молдове, где безвиз заработал три года назад, в прошлом году продолжали выдавать визы тем, кому они нужны. В семь шенгенских консульств, работающих в Кишиневе, за визами обратились 2000 человек. Большинство из них – иностранцы, но около трети – граждане Молдовы со старыми паспортами.

Это может показаться странным, ведь оформление нового паспорта стоит меньше, чем виза. Но не забывайте, что в Молдове – так же, как и в Украине, – действует соглашение о визовом упрощении, по которому пенсионеры, студенты и несколько других категорий имеют право на бесплатную визу. Это не снимает мороки с оформлением, необходимости ходить в посольство или визовый центр. Но возможность поставить визу в старый паспорт останется и в дальнейшем.

А вот биометрический паспорт на оформление визы у вас просто не примут и посоветуют ехать сразу на границу. В ЕС уже готовят соответствующую инструкцию для консульств, говорят источники ЕвроПравды.

Пакет путешественника

Этот вопрос – наиболее мифологизированный.

В соцсетях распространено мнение, мол, "все те документы, которые до сих пор носили в консульство, теперь нужно будет брать на границу". Приходилось встречать даже абсурдные упоминания, что европейские пограничники будут спрашивать

"справку о задолженности перед жжком" и "справку о несудимости".

Говоря словами одного из тех, кто писал в ЕП, "хотелось бы знать точный перечень "справок из бани", которые нужны будут на границе". У нас есть ответ на этот вопрос, и он подтвержден документально. В ЕС действует так называемый "Шенгенский пограничный кодекс" (Schengen border code), где указан порядок и правила пересечения границы иностранцами.

Главный вывод из кодекса: нет никаких дополнительных требований к тем туристам, которые едут в ЕС по безвизовому режиму.

Да, европейские пограничники будут проверять цель поездки тех, кто едет по безвизу, но требования к ним точно такие же, как и к обладателям визы. Ведь когда вы прибыли на границу с визой в паспорте, вас также могут не пустить в страну. К примеру, если пограничник выяснит, что вы едете работать по туристической визе.

В пограничном кодексе есть пять требований, которые распространяются как на "визовых", так и на "безвизовых" иностранцев. Въезд в страны ЕС разрешен тем гражданам, которые:

- имеют на руках документ для пересечения границы (заграничный паспорт, проездной документ ребенка, диппаспорт и т.п.);
- могут обосновать цель и условия пребывания в ЕС;
- располагают достаточными финансющими средствами как для пребывания в ЕС, так и для возвращения в Украину, или же способны получить их законным образом (это – прямая цитата из пограничного кодекса);

d. не находятся в перечне лиц, которым запрещен въезд в ЕС;

e. не представляют угрозы для общественного порядка, безопасности, общественного здоровья и международных отношений.

Мы не зря пропустили второй и третий пункты – они касаются всех без исключения путешественников. Поэтому остановимся на них подробнее.

"Куда едете?"

Для начала – совсем немного теории.

Визовый режим является довольно архаичным инструментом, именно поэтому ЕС постепенно отменяет его для других государств. Сохраняют его лишь для тех стран, где есть высокий уровень визовых отказов; Украина уже давно не является такой. Главная цель визовой и пограничной проверок – убедиться в том, что человек не планирует нарушать миграционные правила.

Если упрощенно, то в ЕС есть два ключевых правила для путешественников:
не работать без рабочей визы и придерживаться так называемого "правила 90 дней" (пребывание в Шенгене не более 90 дней на каждые 180 дней).

Именно эти правила являются ключевыми и именно их соблюдение проверяет пограничник.

А теперь вернемся к законодательству ЕС, к пограничному кодексу. Перечень документов, о которых может спросить пограничник, приводится в приложении 1 к нему и зависит от цели поездки.

Для бизнес-поездок (командировок) это:

- ▶ приглашение на встречу, или
- ▶ другой документ, подтверждающий торговые или деловые отношения (прим: это прямая цитата, то есть вы сами выбираете удобный и возможный документ), или билет на выставку или собрание,

если целью поездки является их посещение.

Кстати, обратите внимание, что для бизнес-поездок обратный билет не входит в перечень обязательных документов, и это логично – срок бизнес-визита может затянуться. Но будьте готовы объяснить эту потребность пограничнику.

Для туризма или частных поездок у вас спросят:

- ▶ бронирование проживания или приглашение (не официальное "визовое", а произвольное!), если вы собираетесь остановиться у друзей;
- ▶ обратный билет (если вы путешествуете на автомобиле, это не является требованием);
- ▶ маршрут или план вашей поездки.

Причем законодательство ЕС предоставляет путешественнику право доказать свою добропорядочность различными документами и дает больше гибкости, чем стандартный "визовый" пакет.

Едете на автомобиле и будете останавливаться в кемпинге? Прекрасно, тогда вы можете вообще обойтись без брони, объяснив это пограничнику и предоставив ему данные о запланированном маршруте.

Но главное – точно те же документы пограничники порой требуют и сейчас!

Как мы уже отмечали, пограничные правила после начала

действия безвиза остаются неизменными. Любой, кто путешествует в ЕС, подтвердит: на границе всегда спрашивают о цели визита, а если у пограничника есть хотя бы тень подозрения, он просит показать соответствующие документы – или распечатки, или в электронном виде.

Но никаких "справок из жэка"!

Речь идет исключительно о тех документах, которые путешественник все равно должен был бы взять с собой, когда едет за границу.

Миф о "справках из банка"

Последний пункт из перечня условий пересечения границы – о финансовой состоятельности.

Опять же, это условие действует и сейчас, при визовом режиме. Точно в той же мере, как будет действовать при безвизе. Но почему-то людям нравится миф о том, что на границу придется везти банковские выписки, справки с работы, сведения о недвижимости или любое другое подтверждение финансового положения.

Миф приобрел такую популярность, что даже грузинский МИД включил это требование... в перечень советов для соотечественников к началу действия безвиза! Плакаты с таким требованием (среди прочих пунктов, конечно) сейчас расклеены в вагонах тбилисского метро.

Хотя в ЕС настаивают: это не-правда. Такого требования нет в официальном описании правил безвиза для Грузии, который распространяет Еврокомиссия. И, конечно же, его нет в пограничном кодексе ЕС.

Оно нарушает главный принцип: пограничники не требуют документов, которые турист не берет с собой в поездку (а справку из банка не возьмет ни один приемлемый путешественник).

Тем более нонсенс – мнение о том, что кого-то будет интересовать справка о вашей недвижимости. Напомним, этот пункт пограничных правил касается того, что у вас должны быть в наличии средства на проживание. Очевидно, что недвижимость никак на это не влияет :)

У автора этих строк есть основания полагать, что этот пункт не будет поводом для массовых проверок при безвизе. Случай, когда на границе ЕС просят показать наличные, сейчас единичны; опыт Молдовы, где безвиз действует уже три года, свидетельствует, что для наших соседей это также не стало заметной проблемой.

Но для полной уверенности – разберемся, какие варианты дает нам законодательство ЕС. Кодекс предлагает путешественнику несколько опций:

- a. наличные средства (но почти никто в ЕС не возит значительные суммы наличными);
- b. тревел-чеки (устаревший и неактуальный вариант);

- c. оплаченное проживание и билеты;
- d. финансовые гарантии приглашающей стороны;
- e. кредитные карты.

Собственно, последним пунктом можно и ограничиться.

Мы живем в ХХI веке, и для европейцев не секрет, что кредитки сейчас являются главным механизмом хранения и расходования денежных средств. По опыту, в тех редких случаях, когда на границе спрашивают о средствах, достаточно предъявить карту международных платежных систем.

Но, конечно же, советуем все же иметь на ней средства или достаточный кредитный лимит, ведь в конфликтных случаях вас могут попросить позвонить на горячую линию банка и проверить баланс. И этого будет достаточно.

А о справках – забудьте.

"Да ничего не изменится!"

Сложно сказать, откуда берут начало мифы о "том же пакете документов, только теперь – на границе", ведь они не имеют связи с реальностью.

Возможно, к их распространению приложили руку и зарубежные "друзья". Видимо, нужно сказать спасибо и собственному желанию найти "зраду" там, где ее нет. Вероятно, "добавило пер-

ца" и то, что украинцев слишком часто обманывали в вопросах безвиза, а потому и сейчас веры нет – по крайней мере, к заявлениям политиков.

Но здесь речь идет не об обещаниях, а о законодательстве. К тому же – о законодательстве ЕС, которое на скорую руку не изменишь.

Поэтому есть все основания утверждать: большинство слухов о том, что "безвиз ненастящий" и "ничего не изменится", откровенно ложны.

Да, в первые месяцы будут определенные проблемы и перегибы. Да, точно будут осложнения на наземной границе, прежде всего с Польшей (там ведь и сейчас пункты пропуска перегружены). Да, к людям с пустым паспортом будут относиться с большим подозрением и чаще будут просить показать бронь, билеты и прочие документы.

Но уже после первой поездки и первого штампа паспорт становится не пустым.

Единственное, что несет реальную угрозу – это несоблюдение правил нами, гражданами Украины. И в случае, если за полгода мы услышим о массовых нарушениях "правила 90 дней" или о "войжах" нелегальных гастарбайтеров – тогда Украина действительно получит проблемы с безвизом. Но это – совсем другая история, которая, надеемся, так и не станет реальностью.

ЮНЕСКО опублікувала п'ять принципів медійної та інформаційної грамотності

Міжнародна організація ЮНЕСКО опублікувала головні положення п'яти запропонованих нею правил щодо медійної та інформаційної грамотності.

В цих документах ЮНЕСКО намагається поєднати інформаційну та медійну грамотність (Laws of Media and Information Literacy, MIL), виділивши спільні для обох сфер поняття. Організація також позиціонує ці дві сфери як комбінацію знань та навичок, необхідних сучасному суспільству в усьому світі.

«Громадянам важливо розуміти функції медіа та інших джерел інформації, критично оцінювати їх контент, а також приймати обґрунтовані рішення - як користувачам, так і виробникам медіаконтенту та інформації», - пояснили в організації.

Правила MIL охоплюють всі види ЗМІ та інші джерела інформації - бібліотеки, архіви, музеї та інтернет, незалежно від використовуваних технологій. Особлива увага буде приділятися підготовці вчителів, щоб започатити їх до впровадження MIL в процес навчання, надання їм відповідних

педагогічних методів, навчальних програм і ресурсів.

Коротко про принципи MIL від ЮНЕСКО:

Принцип 1. Інформація, комунікація, бібліотеки, медіа, технології, інтернет мають використовуватися суспільством критично. Вони рівні за статусом, і жодне з цих джерел не варто вважати більш значущим, ніж інші.

Принцип 2. Кожен громадянин є творцем інформації/знань. Кожен має право на доступ до інформації/знань та право на самовираження. Медійна та інформаційна грамотність має бути для всіх - і для чоловіків, і для жінок, - і тісно пов'язана з правами людини.

Принцип 3. Інформація, знання та повідомлення не завжди є нейтральними, незалежними чи неупередженими. Будь-яка концептуалізація, використан-

FIVE LAWS OF MEDIA AND INFORMATION LITERACY (MIL)

LAW 3

Information, knowledge, and messages are not always value neutral, or always independent of biases. Any conceptualization, use and application of MIL should make this truth transparent and understandable to all citizens.

LAW 2

Every citizen is a creator of information/knowledge and has a message. They must be empowered to access new information/knowledge and to express themselves. MIL is for all - women and men equally - and a nexus of human rights.

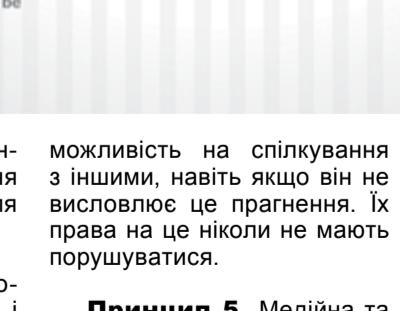
LAW 1

Information, communication, libraries, media, technology, the Internet as well as other forms of information providers are for use in critical civic engagement and sustainable development. They are equal in stature and none is more relevant than the other or should be ever treated as such.

LAW 4

Every citizen wants to know and understand new information, knowledge and messages as well as to communicate, even if s/he/he is not aware, admits or expresses that he/she does. Her/his rights must however never be compromised.

LAW 5

Media and information literacy is not acquired at once. It is a lived and dynamic experience and process. It is complete when it includes knowledge, skills and attitudes, when it covers access, evaluation/assessment, use, production and communication of information, media and technology content.

Alton Grizzel and Jagtar Singh

ня і застосування MIL повинна зробити це твердження прозорим і зрозумілим для всіх громадян.

Принцип 4. Кожен громадянин хоче отримувати і розуміти нову інформацію, знання і повідомлення та мати

можливість на спілкування з іншими, навіть якщо він не висловлює це прагнення. Їх права на це ніколи не мають порушуватися.

Принцип 5. Медійна та інформаційна грамотність не набувається одномоментно.

Це постійний та динамічний досвід і процес. Його можна вважати завершеним, якщо він включає в себе знання, вміння та установки щодо використання, створення та передачі інформації, щодо медіа та технологічного контенту.

Спецрепортаж "ИзбирКома": "Резист, демисиа, ДНА": как румыны протестуют против коррупции

ЕВГЕНИЯ ГЕНОВА

Начиная с конца января в соседней Румынии не утихают акции протестов. В феврале на площадь Виктория в Бухаресте, по разным оценкам, вышли несколько сотен тысяч протестующих, а в СМИ заговорили о том, что после свержения диктатора Николае Чаушеску страна не знала таких массовых возмущений. Поводом для протестов стало постановление правительства о внесении поправок в Уголовный кодекс и об амнистии для коррупционеров. Постановление предусматривало декриминализацию коррупционных проступков, если причиненные убытки не превышают 200 тысяч леев (примерно 1,2 млн грн). Несмотря на то, что после массовых митингов постановление было отменено, в румынской столице все еще неспокойно. "ИзбирКом" побывал в Бухаресте и пообщался с участниками протестов.

«Де-ми-си-а, де-ми-си-а!» — несколько голосов громко и отчетливо скандируют одно и то же слово много раз подряд. В пятницу днем на площади Виктория в Бухаресте не так многолюдно, как по выходным вечерами, однако протестующие поддерживают акции постоянно, смения друг друга на «боевом посту». Мы с собеседниками стоим возле так называемого «памятника коррупции» — остатки постамента, на котором баллончиком так и написано: «Monumentul coruptiei». Прямо перед нами — та самая площадь, названная так в честь победы над турками в 1878 году, и ставшая символом сегодняшних протестов против правительства и коррупции в целом. Здесь же расположен и дворец Виктория, где находится официальная резиденция премьер-министра. Начиная с 31 января здесь постоянно собираются активисты — то сотни, то тысячи и даже сотни тысяч. На площади ведут отсчет дням протеста, например, 3 марта — 33-й день митингов.

Удивительно, но попасть на площадь — не так-то просто, как кажется на первый взгляд, хотя она абсолютно открытая и поражает воображение широким пространством — чуть ли не футбольное поле. Однако сама площадь в прямом смысле этого слова отсутствует — это фактически пересечение нескольких крупных улиц и проспектов, а в их центре — относительно небольшое пространство, где как раз и находятся протестующие. В дни самых многолюдных акций полиция перекрывала проезд по прилегающим улицам, и за счет этого места становилось больше. Так вот — легально, то есть, не нарушая правила дорожного движения, попасть на это пространство... невозможно. Мы со спутницей, жительницей румынской столицы, которая переехала сюда из Киева, чертыкаясь, пытались сначала действовать по правилам, старательно пересекая улицы по светофорам. Сделав почти полный круг возле площади и потратив на это минут 10, понимаем, что пешеходного перехода к ней все-таки нет, и переходить дорогу придется в неподложенном месте, просто дождавшись красного сигнала светофора для потока автомобилей.

«Я видел, как вы шли. Смешно, правда? Я вот не уверен, что это случайность. Сюда просто невозможно попасть — или под машину угодишь, или нарушишь правила. Вчера наш активист перешел так, как вы, и его остановила полиция, пытались его оштрафовать, так как он прошел в неразрешенном месте. Так а разрешенных-то нет! Ну мы, конечно, возмутились и объяснили полицейским, что они неправы, но вообще это безобразие», — возмущается активист, который стоит в центре площади. И задно вручает мне мэрцишор — красный сувенирный браслетик, которые дарят и раздают повсеместно в первые мартовские дни в честь праздника весны.

По вечерам здесь обычно собираются несколько десятков протестующих, которые скандируют требования об отставке правительства («де-ми-си-а»). В основном это — студенты, работающая молодежь, пенсионеры.

«У нас не так, как на украинском Майдане. Собираемся по вечерам, а особенно много — по выходным дням. Ну и не ночует никто здесь. Жандармерия ставит заборчики вокруг, как у вас тоже, и так и стоим тут, протестуем. Вообще у нас много общего с вашим Майданом, я вас очень поддерживаю тогда, и теперь поддерживаю. Коррупционеры должны сидеть в тюрьмах, а не руководить страной. А у нас пытаются их отпустить. Я считаю, что смягчение наказания для воров — это отступ назад, от европейских ценностей. Мы будем тут находиться, пока правительство не уйдет в отставку. Знаете, почему мы хотим отставки? Вы скажете, мол, они же выполнили все требования — и поправки отменили, и четырех министров уволили. А я так скажу: они нас обманули. Когда они шли на выборы, то ни слова не говорили, что придумают такой ход, чтобы отпустить воров. А теперь пришли — и сделали такой «сюрприз». Иди знай, что им завтра придет в голову?» — поясняет второй участник акций протеста.

«Ага, как в Украине — апельсины, тоже наколотые», — смеются протестующие.

Многие ходят с румынскими флагами в руках, есть и те, кто заворачивается в большие флаги, как в Украине во время событий 2014 года.

«Вообще румыны довольно много знают о событиях на украинском Майдане 2014 года, румынские журналисты были в Киеве в те дни и делали много сюжетов и статей. Поэтому здесь все время пытаются провести аналогии с украинскими акциями протеста. На самом деле это не совсем правильно. В Украине Майдан был, скорее, цивилизационным выбором, который определял, по какому пути развиваться государству — европейскому или нет. Несмотря на все сложности в румынской политике и конфликтные ситуации, такой вопрос перед нашей страной не стоит. Румыния уже десять лет в ЕС и НАТО, и с внешним курсом здесь все ясно. Эти акции протеста — вопрос внутренней политики, и их участники заявляют, что не хотят отката назад, не хотят потерять то, что было сделано, так как борьба с коррупцией в Румынии имеет большое значение. Очень многие поддерживают действия ДНА (Национальный директор по борьбе с коррупцией. — Ред.), и боятся, что борьба с коррупцией прекратится», — поясняет Анжела Грамада, руководитель Ассоциации экспертов по безопасности и глобальным вопросам в Румынии.

Протестующие охотно общаются с журналистами, здесь явно рады видеть представителей СМИ:

«Так и передайте потом в Украине. Чем вы не повторяли наших ошибок. Всех коммунистов и социалистов надо изгонять сразу. Мы вот своих не выгнали. Я знаю, вы думаете, что мы Чаушеску расстреляли, и на этом коммунизм закончился. Ничего подобного, у нас коммунисты остаются при власти фактически. У нас листрации, как в Прибалтике, не было. И вот что мы видим? Что ПСД (Партия социал-демократов. — Ред.) теперь пытается нас обмануть, пытается вытащить на свободу своих соратников, которых Лаура посадила (глава ДНА Лаура Ковеши. — Ред.). Нет, правительство надо отправлять в

отставку, иначе ничего хорошего не будет», — говорит пенсионер, который приходит на площадь Виктория каждый вечер. И добавляет: «Из Румынии на заработки и поиски лучшей жизни уехали 4 миллиона человек. Я не хочу, чтоб мой сын так же уехал, как они. Хочу, чтобы здесь было хорошо, чтобы у власти были порядочные люди».

На следующий день, в субботу, активисты также собираются на площади. После 20 часов — время для сборов и общения, тем более, что, по сравнению с февралем, на который пришелся разгар протестов, в Бухаресте стало намного теплее, и вечерами собираются даже приятно.

Несспешно потягивая кофе из бумажных стаканчиков, к центру подтягиваются молодежь, многие — на велосипедах. По выходным здесь полно желающих прокатиться по обустроенным велодорожкам, заодно — заскочить на площадь Виктория. Интересно, что после того, как активистов становится больше, появляются двое патрульных в салатовых жилетах. Они становятся как раз на том месте, где чаще всего переходят дорогу участники протестов и любезно помогают им попасть на площадь, предупреждая водителей автомобилей взмахами рук. Впрочем, особой симпатии у протестующих это не вызывает:

«Вы слышали? Вчера правительство придумало новый поворот. Теперь предлагают сажать за несанкционированные митинги. У нас, кстати, можно митинги проводить только организациям, а не физлицам. Ну так вот, говорят, теперь за акции протеста, которые не одобрены властями, собираются наказывать. Пусть только попробуют!» — волнуются участники протестного движения.

Тем временем ко мне подходит один из активистов и молча протягивает желтый значок, на котором красными буквами написано: «#rezist» — сопротивление. Так же молча уходит с таинственным видом.

«Вы знаете, интересно, что площадь Виктория не имеет лидеров. Здесь нет и не было сцены, ведущих, видимых орга-

низаторов, как в Киеве. Все собираются через соцсети. Конечно, кто-то все равно людей организовывает, например, когда люди строились в виде румынского флага — это было очень красиво. Но лидеров явных нет, причем активисты как раз и говорят, что не хотят лидеров», — поясняет украинка, живущая в Бухаресте, активистка Евромайдана и румынских акций протеста Светлана Скорик.

Время от времени, к уже привычным лозунгам, активисты добавляют какой-то небольшой напев. Позже мне переведут его значение: «Аннулирование законов не стирает следы предательства»...

В воскресенье здесь намного многолюднее. В группах в Facebook объявлен сбор на марш против коррупции:

«Я не знаю, кто как, но лично я не верю ни единому слову правительства. Они принесли в жертву четырех овец (имеются в виду отправленные в отставку министры. — Ред.) и делают вид, что проблема решена. Она не решена. Давайте не успокаиваться!» — пишут активисты.

И в самом деле, 5 марта в центре Бухареста снова собираются несколько тысяч человек, которые проходят маршем от площади Виктория к зданиям ДНА и Конституционного суда, требуя отставки правительства. Впрочем, несмотря на их воодушевление, местные политологи склоняются к мысли, что протесты идут на спад:

«Скорее всего, эта ситуация не закончится отставкой правительства. Во всяком случае, сейчас. К сожалению, имеет место не всегда честная политика, внутренние конфликты в стране, попытки использовать возмущение граждан в своих целях рядом политических игроков. Многие это понимают. К тому же, в стране только недавно прошли выборы, и партия социал-демократов, как бы к ней не относились оппозиционеры, легитимно получила большинство в парламенте. Протесты — скорее механизм контроля, чем попытка свергнуть власть», — поясняет А. Грамада.

Украина-Румыния: кто начнет, чтобы выиграли обе?

Культура и торговля: почему нет контакта?

- В Румынии похоронен Иван Мазепа. К сожалению, его прах был выброшен давным-давно российскими военными, а позже и сам храм святого Юрия, где он покоялся на берегу Дуная, был уничтожен. Но есть памятник в Галаце, и туда приезжают украинцы из диаспоры помянуть гетмана. А в прошлом году в городе Сигету открыли памятник Тарасу Шевченко. В этом году шевченковские дни украинцы проводят там, — мы с активисткой украинской громады в Бухаресте Марией Колесник неспешно прогуливаемся вдоль центральных улиц столицы Румынии. Она живет здесь уже несколько лет и хорошо знает, насколько активна в этой стране наша общественность и почему отношения между нашими странами хоть и стали менее прохладными, чем были раньше, но и назвать их теплыми вряд ли возможно.

- Когда отношения складываются сложно, в этом не бывает виновной только одна сторона. Так и в этой ситуации. Возьмем для примера экономику. По-хорошему, дружба между государствами должна зиждаться в том числе и на обоюдовыгодной торговле. Так вот это направление у нас хромает на обе ноги. Я спрашивала у местных бизнесменов, они с удовольствием закупали бы у нас продукты питания. В первую очередь, популярностью бы пользовались сладости, выпечка, торты в коробках, которые изготавливаются в промышленном масштабе (кондитерка здесь развита неплохо, а вот в супермаркетах с этим проблема), молочная продукция, особенно твердые сыры. Рынок в этом направлении свободен. Но... Нужны форумы, бизнес-встречи, выставки, общение. Заинтересованность украинских производителей, работа посольства. А с этим как-то не очень хорошо получается почему-то, хотя странно. Что стоит из той же Одесской области поставлять сыры в Бухарест, например? Но да, нужны договоренности. А пока возможности почему-то не

используются, хотя вот же они, на поверхности, — говорит Мария.

В самом деле, в крупных бухарестских супермаркетах (здесь практически нет отечественных сетей, кстати, в отличие от Украины, в основном работают европейские) — много импорта из стран ЕС, в том числе немало из Австрии и Польши. Цены на продукты примерно сопоставимы с нашими, но немного дороже. Впрочем, и курс валют серьезно отличается не в нашу пользу: один румынский лей стоит примерно шесть украинских гривень. Впрочем, местные явно любят покупать продукты на рынках — и дешевле, и отечественное. В начале марта тут уже вовсю продавали редиску (примерно по 20 грн за пучок) и свежие салатные листья (примерно 15 грн за пучок). Торговли «с земли» в городе нет, все продавцы домашних сыров и выпечки торгуют в одинаковых типовых ларьках, выполненных из дерева в народном стиле. И уж совсем родными выглядят румынские бабушки — в платочках и с «кравчуками», правда, как сумки на колесиках называют румыны, узнать не удалось.

- До событий четырнадцатого года в Румынии об Украине не говорили. Вообще воспринимали скорее частью России и не интересовались жизнью в соседней стране. Впрочем, как и мы — румынами, если уж честно. А вот потом ситуация изменилась. Конечно, если вы спросите каждого встречного на улице, то, может, вам и не скажет любой, что происходит в Украине, но в целом понимание есть и есть большая поддержка. Румыны традиционно не любят Советский Союз и ассоциируют Россию именно с ним, а потому и симпатии особых нет. Впрочем, туристам рады, конечно. Как говорится, симпатии симпатиями, а заработка — заработком, — говорит моя собеседница.

И, кстати, подтверждение ее слов не задерживается — прямо в старинной части Бухареста, где обитают туристы, можно просто услышать от уличного

музыканта «Калинку-малинку» и даже «Катюшу» — на скрипке или на аккордеоне.

Правда, по-русски или по-украински здесь не говорят и не понимают, разве что вам повезет встретить выходца из Молдовы. Зато молодежь неплохо говорит по-английски:

- Фильмы в кинотеатрах и по телевизору идут не с переводом, а с румынскими субтитрами. В итоге на слух воспринимается английская речь и язык учится

Уличные музыканты обычно играют народную музыку, что-то из репертуара Томо Кутунью и русские народные...

На вопрос о том, почему же мы так близки и так далеки одновременно, нет ответа ни у румынских, ни у украинских экспертов. Вернее, ответы есть, вот только с места ситуация практически не двигается. "ИзбирКом" встретился в Бухаресте с украинцами, которые живут в Румынии, и вместе с ними попытался разобраться в том, почему же эти страны так слабо налаживают контакты. И почему в отношения то и дело вмешивается не всегда честная политика.

как бы сам собой. Во всяком случае, азы есть, так что многие его понимают и общаются как минимум на элементарном бытовом уровне, — говорит Мария.

Украинская диасpora: концерты без энтузиазма

В Румынии есть довольно большая украинская диасpora — более 50 тысяч человек. Многие из них живут тут с XII века и являются автохтонным населением уездов Марамуреш и Сучава. Вторая часть диаспоры — потомки запорожцев, ушедших в эти края после поражения в Полтавской битве вместе с Иваном Мазепой. Они в основном живут в районе Добруджи. Третья часть — также запорожские наследники, чьи предки бежали сюда после уничтожения Запорожской Сечи Екатериной II. Они живут вдоль реки Тиса. Живут здесь

также украинские бойки, лемки, гуцулы, а еще — потомки тех, кто бежал в Румынию после поражения Украинской Народной Республики в начале прошлого века. Сейчас украинцы переезжают в Румынию редко, да и на заработках их немного — это не Польша, и финансового смысла нашим заробитчанам ехать на Дунай практически нет.

Зато здесь есть украинские туристы. Румыния, как известно, славится своими туристическими маршрутами, и наши сограждане не прочь посетить места, где был безжалостный Влад Дракула, осмотреть красивые старинные замки в горах и посмотреть экспозиции богатых музеев Бухареста. Правда, обратного туризма нет вовсе:

- Я занимаюсь много лет развитием туризма и могу сказать, что украинцы с удовольствием ездят в Румынию, тогда как румыны Украину не посещают. Хотя посмотреть у нас есть что. Нет продвижения, нет наших операторов на рынке, нет рекламы, — говорит Светлана Скорик, которая живет в Бухаресте несколько лет и уже довольно неплохо выучила румынский.

По словам украинцев в Румынии, активизировать процесс общения между бизнесменами могли бы дипломаты, собственно, так это обычно и происходит. Однако почему-то ситуация никак не сдвигается с места:

- Нужна активная позиция посольства. Но... Наше посольство в основном занимается тем, что проводит какие-то «культурно-массовые» акции к праздникам и датам, да и те, честно говоря, неинтересные и делаются под копирку. Туда даже украинцы не ходят. А румыны и подавно — зачем идти на что-то неинтересное и непонятное? — поясняет Светлана.

Отдельный болезненный вопрос — это сплоченность и активность самой украинской громады. Вернее, отсутствие таковой.

В стране действует Союз украинцев Румынии — СУР. Вывеску с таким названием удалось встретить на бульваре Виктория. Впрочем, самого Союза там нет, а вывеска — старая.

- На самом деле, чтобы туда записаться, надо пройти целый квест на знание Бухареста. Странно, правда, что общественная организация, которая призвана работать на развитие

Здесь когда-то был СУР...

и активизацию украинских инициатив, себя никак не рекламирует и сообщает о себе минимум информации. Да и зайти туда можно не каждый день. В общем, особого энтузиазма я у них не наблюдаю по привлечению активистов. Что же касается деятельности, то лично у меня она вызывает вопросы. Чтобы было понятно, то это – исключительно «шароварные» мероприятия под какие-то даты. И, кстати, СУР финансируется из государственного бюджета Румынии, — рассказывает Светлана.

Кстати, украинская амбассада, которая находится неподалеку от площади Виктория и здания правительства, на бульваре Авиаторilor, выглядит весьма респектабельно. Симпатичное старинное здание, выкрашенное в белый цвет, невысокий заборчик, скучающий румынский полицейский. На заборчике – плакаты, призванные пояснить румынам, что Крым – это Украина. Правда, насколько эти надписи понятны румынам, сказать сложно. Впрочем, несмотря на внутренние политические перипетии, позиция Румынского государства остается неизменной: Крым – это Украина.

Что же касается отстаивания позиций украинской диаспоры в любой из сфер, чуть посередине «концертов в шаровалах», то тут и посольство, и СУР терпят фиаско.

ность учиться на родном языке. Ну так вот Украина по поводу своей диаспоры в Румынии не беспокоится совсем. Мало того, знаю ситуацию, когда украинская семья пытается подыскать в Бухаресте школу для ребенка, обратилась в посольство. А там.... Посоветовали идти в российскую. В Бухаресте действительно есть хорошая школа, где учатся дети российских дипломатов и бизнесменов. Кстати, очень неплохая и небедная, с круглосуточной охраной и практически закрытого типа. Ну, мы уже говорили о нелюбви румын к россиянам. И тем не менее это не мешает российскому посольству проводить весьма и весьма активную работу в нужном ему направлении. Я не говорю, что и нам нужно себя так вести, но хоть что-то сделать для украинских детей в столице было бы совсем нeliшне, — рассказывает Мария Колесник.

Пока же путь украинцев в Румынию, а румын – в Украину лежит через массу препятствий и границ. Например, чтобы попасть в соседнюю страну из Одесской области, нужно преодолеть три границы подряд. Выглядит это примерно так: проехав Рени, нужно пересечь украинскую границу. Это занимает, если ехать автобусом, около 20 минут – пока пограничники соберут паспорта, а таможенники проверят сумки. Сразу за украинским пунктом пропуска – молдавский. В Джурджулешты, которые Украина когда-то пыталась «обменять» на участок в районе Паланки, да так неудачно, что в итоге потеряла и Джурджулешты, и Паланку, украинский автобус снова стоит минут 20. Молдавские пограничники собирают паспорта, таможенники проверяют сумки. Потом происходит раздача паспортов. И – через полминуты – процедура повторяется. Ведь автобус уже покидает территорию Молдовы, а в наши загранпаспорта ставят штампы о выезде из страны... Еще 20-30 минут – и вы пересекаете границу Румынии. Пункт пропуска в Галаце. Сбор паспортов, проверка сумок... Раздача

паспортов... Кругом-бегом – до трех часов бесконечного паспортного и таможенного контроля. И это при том, что жители Одесской области (не приграничных с Румынией территорий) имеют право получить визу в течение максимум трех суток и без особых проблем. Что уж говорить о жителях других регионов?

- Тут нужно работать и дипломатам, и бизнесменам, и гражданским обществам с двух сторон. Но пока почему-то нет особой заинтересованности ни там, ни там. Причем логичного объяснения этому нет. И выгоды для обеих стран – очевидны. Надо просто немного хотеть поработать. На самом деле мы намного ближе ментально, чем это может показаться. Пройдитесь

по бухарестским улицам – вы не почувствуете какой-то отчужденности. Почти, как дома, — говорит Мария Колесник.

И это правда. Так и кажется, что еще секунда, и вон та бабуля, которая торгует гиацинтами, заговорит на понятном языке. Жаль, этого не происходит, и она лишь, качая головой, активно покажет украинскому туристи направление к станции метро, сопровождая пояснение жестикой и добрым десятком фраз на таком знакомом и мало понятном языке. Знакомом – потому что румынский считается языком, чуть ли не наиболее сохранившим латинские особенности. Этим румыны, кстати, очень гордятся, считая себя прямыми потомками Рому и Рема...

Так выглядит украинское посольство в Бухаресте

«Вопрос Бессарабии в Румынии давно не стоит. Нашим народам пора перестать с опаской смотреть друг на друга», — румынский эксперт

ЕВГЕНИЯ ГЕНОВА

Несмотря на то, что Румыния является одним из ближайших соседей Украины, а протяженность границы у Одесской области с этой страной составляет 176 километров, эти страны много десятилетий предпочитали не замечать друг друга. Причин на это немало, однако с 2014 года ситуация постепенно начала меняться к лучшему. В Бухаресте "Избирком" встретился с президентом Ассоциации экспертов по безопасности и глобальным вопросам (ESGA) Анжелой Грамада, которая рассказала как об антикоррупционных протестах в стране, так и о том, почему нашим странам стоит повнимательнее присмотреться друг к другу и строить взаимовыгодные отношения.

— В последние несколько месяцев украинцы с интересом начали следить за событиями в соседней Румынии. Причина этого — массовые акции протеста, направленные на поддержку борьбы с коррупцией. Наши активисты стараются изучать опыт вашей страны в сфере антикоррупционной деятельности, а потому попутно возникают вопросы, касающиеся причин такого мощного народного возмущения. Иногда приходится слышать, что бухарестская площадь Виктория — чуть ли не синоним киевского Майдана. Так ли это?

— Да, причем стоит обратить внимание, что впервые в истории государства на эту должность предложили женщину — Севиль Шайдех, да еще и впервые — представительницу национального меньшинства (52-летняя представительница социал-демократов ранее занимала пост министра регионального развития, происходит из семьи румынского турка и крымской татарки. — Ред.). Для Румынии это совершенно непривычно. Но президент задействовал все службы, которые быстро раскопали, что у нее есть дальние родственные связи с лидером PSD, и в итоге Йоганнис отклонил эту кандидатуру. Был большой скандал, социал-демократы начали угрожать импичментом, но потом все-таки предложили вторую кандидатуру, с которой, скрепя сердце, президент согласил-

выборы, иначе бы социал-демократы не выиграли».

— Насколько известно, первую кандидатуру премьер-министра президент отклонил?

— Да, причем стоит обратить внимание, что впервые в истории государства на эту должность предложили женщину — Севиль Шайдех, да еще и впервые — представительницу национального меньшинства (52-летняя представительница социал-демократов ранее занимала пост министра регионального развития, происходит из семьи румынского турка и крымской татарки. — Ред.). Для Румынии это совершенно непривычно. Но президент задействовал все службы, которые быстро раскопали, что у нее есть дальние родственные связи с лидером PSD, и в итоге Йоганнис отклонил эту кандидатуру. Был большой скандал, социал-демократы начали угрожать импичментом, но потом все-таки предложили вторую кандидатуру, с которой, скрепя сердце, президент согласил-

В 2016 году в Румынии было передано в суд 1,3 тыс. уголовных дел о коррупции, на скамье подсудимых оказались три ministra, 18 депутатов парламента, 47 мэрзов и 21 директор крупных коммерческих компаний.

Такие данные обнародовала главный прокурор Национального управления по борьбе с коррупцией Лаура Ковеши.

Более трети уголовных дел, которые расследовали прокуроры управления в 2016 году, были связаны со злоупотреблением служебным положением, а общий ущерб, нанесенный государству, оценивается в 260 млн евро.

В рамках уголовных дел за пределами Румынии была конфискована недвижимость стоимостью около четырех миллиардов евро.

— Мы, признаемся, были удивлены, когда узнали, что президент фактически поддержал протестующих. У нас в 2014 году, мягко говоря, было не так...

— То есть, под акции протеста постепенно укладывался прочный «фундамент» конфликтов...

— Именно так. Непосредственным поводом стало решение правительства освободить от уголовной ответственности чиновников, которые нанесли ущерб менее 200 тысяч леев (примерно 44 тысячи евро. — Ред.). Это так называемое снижение порога для криминального преследования. Надо сказать,

что снизить этот порог рекомендовала и Венецианская комиссия. Кроме того, сторонники такого решения заявляли, что в Румынии уже не хватает тюрем. Еще один аргумент — румынские чиновники попросту боятся подписывать важные финансовые документы, и поэтому в последнее время приостановилась реализация крупных европейских проектов. И вот такое решение правительство приняло, хотя уже тогда было ясно, что народ недоволен.

По данным Государственной службы статистики Украины, в 2016 объем товарооборота между Украиной и Румынией составил \$1 млрд 97 млн 700 тыс., из которого экспорт — \$717 млн 150 тыс., импорт — \$380 млн 550 тыс. По сравнению с 2015 годом в целом товарооборот увеличился на 23,8%, экспорт — на 25,8%, импорт — на 19,6%.

Основными статьями украинского экспорта в Румынию в 2016 году были: древесина и продукция деревообработки — 21,6% от общего объема, металлопродукция — 20,6%, минеральная продукция — 12,4%, электрические машины и оборудование — 10,7%.

— Во время общения с протестующими на площади Виктория выяснилось, что многие считают себя обманутыми. Говорят, что PSD сделала это тайком.

— Во время предвыборной кампании социал-демократы дали очень много обещаний, и в январе, за один месяц, успели многое реализовать — подняли зарплату, дали студентам право на бесплатный проезд, уменьшили налоги. И на волне того, что многие это одобрили, решили провести еще и это решение — о снижении порога уголовной ответственности.

И люди, которые вышли на улицу, подумали, что будет амнистия всем чиновникам и будет снова процветать воровство. Хотя это далеко не так. Но проблема была в том, что социал-демократы не приглашали гражданское общество на дебаты по поводу этих изменений. Люди почувствовали себя обманутыми, с ними никто не посоветовался, — и вышли на улицу. Кроме того, участники акций протестов поначалу просили отставки правительства, и только на третий день они поняли, что надо просить не отставки, потому что временное правительство не будет иметь права отменять эти изменения, а отмены самого постановления. В итоге они этого до-

бились, но пока протесты еще продолжаются, хотя и затухают. Их сторонники все-таки хотят отставки правительства.

— Думаете, протесты не приведут к отставке правительства?

— Вероятность этого невысока, во всяком случае. Надо сказать еще и то, что у президента совсем недавно закончился суд. У него был дом, который ему принадлежал нелегально, и он заработал 300 тысяч евро от сдачи его в аренду. То есть, ты говоришь о борьбе

с коррупцией, а сам чем ты занимаешься?.. Так что сейчас в нагнетании ситуации никто из руководства государства не заинтересован.

— Судя по тому, что Вы рассказали, наши протесты явно непохожи...

— Это так и есть. У вас это был цивилизационный выбор, а здесь — чтобы не отступить назад.

— От активистов приходилось слышать, что за партией социал-демократов стоит Кремль. Это так?

— Социал-демократы есть практически во всех странах Европы, и говорить, что они зависят от Кремля, будет некорректно, а вот манипулировать этим — очень удобно. У нас есть одна парламентская партия, которая, например, имеет связи с беларусскими политиками, а те — тесные связи с российскими политиками. Ну и за кем «больше» стоит Кремль?

стр. 16»

« стр. 15

— у нас немало слухов о том, что румыны проявляются к нам традиционно недружественное отношение, надеясь отобрать нашу часть Бессарабии. Насколько эти слухи имеют под собой почву?

— Слухов много и у вас, и у нас. Например, у нас два года назад тоже один политик говорил, что Украина хочет избавиться от румын, и потому посыпает румын из Черновцов воевать на Донбасс. Как думаете, это правда? Вот и те слухи, о которых Вы говорите, тоже так же «правдивы». Не забывайте, что именно Румыния стала первой страной ЕС, которая ратифицировала Соглашение об Ассоциации Украины-ЕС, и это хороший знак по отношению к Украине.

— Как думаете, почему между нашими странами традиционно прохладные отношения?

Основные статьи импорта румынских товаров в Украину: электрические машины и оборудование — 23,3% от общего объема, текстильные материалы и изделия из них — 12%, продукция химической промышленности — 11,4%, транспортные средства и комплектующие — 10,1%, продукция растительного происхождения — 10%, изделия из пластика и каучука — 6,9%, древесина и продукция деревообработки — 6,1%, минеральная продукция — 5,3%.

В Бухаресте пришлось услышать от одного эксперта, что долгие годы Украина делала вид, что Румыния не существует, а Румыния вела себя точно так же по отношению к Украине.

— Мы действительно с опаской смотрим друг на друга. Во-первых, румыны смотрят на украинцев как на русских, не видя отличия. А к русским румыны относятся сложно. Второе

— это территориальные претензии, тема которых муссируется хоть и мало популярными политиками, но все равно времят времени проявляется. Но я должна сказать, что важные изменения в лучшую сторону начали происходить после марта 2014 года. Отношения изменились качественно. Румыния перестала говорить об ущемлении румынских общин в Украине, чтобы не злить соседа, Румыния поддерживает европейский курс Украины, наш

президент был в Украине, а Петр Порошенко — здесь, и он также встречался с нашим патриархом, который очень влиятелен и может способствовать созданию украинской единой церкви. И румыны наконец начинают понимать, что украинцы — это не русские. Румынские журналисты были на вашем Майдане, у нас было много информации об этом в новостях. Многие сочувствуют украинцам, в том числе и из-за войны.

И надо помнить, что Румыния является членом ЕС, и она должна была решать все свои территориальные проблемы до вступления в Евросоюз. Она не может даже взять к себе Молдову, о какой украинской Бессарабии вообще может идти речь? Просто помните об этом, когда появляется очередной слух.

— Если говорить об Одесской области, то от нее до Румынии — рукой подать почти в буквальном смысле. Но преодоление границы, вернее, трех — украинской, молдавской и румынской — занимает порядка двух часов. Могу только представить, как эти преграды преодолевают туристы и бизнесмены.

— Ну вот они особо и не предполагают... Когда я спрашиваю у наших бизнесменов о сотрудничестве с украинскими партнерами, то они сказали, что главной про-

блемой того, что Румыния остается практически вне зоны торговых интересов Украины, является языковая пропасть. Мы не говорим по-русски или по-украински, вы румынский тоже не знаете, а английский далеко не всегда знают обе стороны. В итоге вы лучше торгуете с Болгарией, которая дальше и имеет меньшую покупательную способность, но зато похожи языки. И второе, что мне говорят наши бизнесмены: с украинцами трудно вести переговоры, так как они не любят уступать. В общем, мы трудно понимаем друг друга и не можем выделить общий знаменатель. Транспорт — еще один фактор, который отрицательно сказывается на наших отношениях. Только недавно появился авиарейс Киев-Бухарест, также редко ходят поезд, а недавно появился автобус из Одессы, который курсирует всего пару раз в неделю. Уже и это хорошо, раньше и такого не было.

Хотя, если посмотрим на макроэкономический оборот, то

товарооборот увеличился за последние время. И еще одно: и та, и другая сторона могла бы использовать Молдову как посредника в своих проблемах, но они этого не делают, хотя от этого выиграли бы все три стороны.

— Как думаете, что нужно для решения этих проблем?

Судя по всему, это вопрос коммуникации — и язык, и транспорт — вопрос, который решается при желании...

— Надо просто заставить лучше работать различные межгосударственные комиссии, а гражданское общество Украины и Румынии должно быть активнее в налаживании связей. Очень нужны конференции, форумы для бизнеса, надо делать так, чтобы и ЕС, и Украина были заинтересованы отремонтировать дороги.

Должно пройти время и должна быть проведена очень большая позитивная работа, иначе ничего не поменяется.

Румынские впечатления: что общего между Одессой и Бухарестом

ЕВГЕНИЯ ГЕНОВА

Соседняя Румыния ранней весной отличается от Одесской области в первую очередь температурой воздуха: уже в первых числах марта здесь было теплее, чем сейчас у нас. А улицы Бухареста накануне 8 марта буквально источали сладкий аромат цветов — гиацинтов, тюльпанов, крокусов, которые здесь продают на каждом шагу прямо с земли — совсем как у нас в Одессе. День борьбы женщин за свои права здесь празднуют, но без выходного, к тому же, он совпадает с Мэрцишором, в честь которого румыны украшают свою одежду брошками и ленточками в красно-белых тонах. Выглядит очень красиво, а иногда на улицах такие украшения не только продают по 3-5 леев (курс в пересчете на гривню составляет примерно 1 к 6), но и раздают прохожим бесплатно.

Транспорт и дороги

Пожалуй, главное, что бросается в глаза при пересечении границ любой из стран ЕС, — дороги. И Румыния в этом плане — не исключение, хотя здесь и не скрывают, что средства на строительство магистралей были предоставлены Евросоюзом, а их освоение находилось под жестким контролем. После громыхания по ухабам трассы Одесса-Рени идеальное дорожное полотно у соседей кажется чем-то вроде рая. Такие же дороги — и в Бухаресте, только в центре здесь еще и немало велодорожек, обустроенных по всем правилам. Кстати, на выходных

они заполнены велосипедистами от мала до велика, а также людьми на роликах и самокатах — самых разных возрастов.

Еще один плюс столицы Румынии — метро. Здесь оно довольно неглубокое в отличие, допустим, от киевского, и не пахло. То есть, здесь это просто транспорт, без монументальных росписей на стенах, мозаик и витражей. Поезда довольно новые и импортные, поставленные из разных стран Европы, а также из Канады, причем на многих из них остается маркировка. В подземке — много карт, схем и указателей, а каждую остановку по несколько

раз объявляют, правда, только по-румынски, однако заблудиться в метро практически невозможно. Удивительно, но поезда в любое время ходят, по нашим меркам, полупустые. Независимо от того, час пик или глубокий вечер, вероятность того, что давки не будет, — огромна. То есть, за несколько дней пребывания в Бухаресте толпы людей в метро так и не удалось заметить. Само собой, оплата в метро — исключительно магнитными карточками, которые продаются разны видов — от одноразовой до рассчитанной на 10 поездок. Многоразовая карта каждый раз вставляется в валидатор при входе, где фикси-

руется время и дата поездки, после чего ее нужно забрать и пройти турникет. Стоимость — 20 леев, что в пересчете на нашу валюту — немало.

... Спуск на одну из станций. Поезд, согласно расписанию, которое высвечивается на табло, начинает потихоньку отъезжать от платформы. По ступенькам вниз сбегает стайка молодых людей, машут руками машинисту — мол, притормози, брат. Не верю своим глазам, но машинист послушно останавливает поезд и открывает двери. Ну почти как одесские водители маршруток...

Кстати, еще одна важная подробность — на всех станциях метро обустроены лифты для людей с инвалидностью и родителей с колясками, так что передвижение по подземке — не проблема ни для кого.

Что касается другого общественного транспорта, то по улицам ездят новые трамваи, троллейбусы и автобусы большой вместимости. Оплата также производится исключительно электронными билетами. Стоимость двухэтажного проезда в автобусе, например, 6 леев.

Впрочем, в утренние часы пик на улицах — заторы и пробки, при-

Велодорожки здесь в почете

чем водители активнейшим образом используют клаксоны, так что рев и завывание, смешанное с сигналами скорой помощи и полицейских, здесь – обычное дело.

В Бухаресте работают несколько служб такси. Средняя цена здесь примерно 1,4 лея за километр, хотя есть и подороже. Тариф обычно написан на салонах автомобилей, которые имеют одинаковую желтую окраску. Самые же автомобили имеют нередко весьма потрепанный вид.

Все такси здесь — желтые...

- Трафик, — показывает руками всю глобальность пробки, в которую мы попали, водитель такси, который работает возле центрального железнодорожного вокзала — Гара де Норд (Северный вокзал). Салон его авто запылен и чем-то напоминает наши хорошо раздолбанные «Жигули», из динамиков доносится какая-то развлекательная радиопередача, но сам водитель — воплощение жизнерадостности и радужия, хотя с английским у него, скажем прямо, не очень. Зато исправно работает счетчик — оплата исключительно согласно выставившимся цифрам, причем от чаевых он отказывается. Сложно сказать, является ли это тенденцией, но факт остается фактом, иностранцев на здешних вокзалах не стараются обмануть.

Стекло, колонны и Траян с волчицей

Бухарест — большой, шумный и жаркий город. Если здесь приплекает уже в начале марта, то можно представить, каково тут в июле. Впрочем, летом здесь работают поливальные установки — фонтанчики воды разбрызгивают влагу прямо на тротуары и дороги, чтобы немного облегчить участок горожан среди разгоряченного бетона.

Центральные улицы здесь помпезны и монументальны. Между прочим, когда-то Бухарест называли восточным Парижем и, думается, не просто так.

Пожалуй, больше всего бросается в глаза сочетание несочетаемого и это, наверное, касается не только архитектуры, но и общего

впечатления от румынской столицы. Например, высотки времен соцлагеря, которые давят серым бетоном с двух сторон относительно нешироких улиц, могут совершенно внезапно уступить клочок места старинной церкви позапрошлого, а то более давнего века. Уму непостижимо, но за стеной очередного стеклобетона запросто может появиться купол и кирпичная кладка какой-нибудь памятки архитектуры. Или православная церковь, затиснутая между двумя высотками, так что нам, привыкшим к привольно раскинувшимся религиозным зданиям

на больших территориях, такое вольное обращение с культовыми сооружениями кажется несколько необычным.

Необычное соседство

Еще одна интересная особенность — необычная реставрация старинных зданий. Пожалуй, реальный оригинал бьет здание Национального союза архитекторов, где прямо сверху над исторической постройкой водрузили стеклянный корпус. На первый

взгляд — удивительно, на второй — чем-то напоминает тот самый театр на Подоле. Собственно, почему бы и нет?

В центре также очень много монументальных зданий прошлого века. Например, огромное помещение с высоченными колоннами и памятником румынскому королю Каролю I по логике должно принадлежать какой-то важной государственной структуре, однако на самом деле это — библиотека местного университета, которую строили, кстати, на деньги короля.

Не менее живописны здесь здания музеев, филармонии и других публичных мест. Причем румынская архитектура позапрошлого века явно симпатизировала колоннам. Здесь так и шутят, что в одном здании можно насчитать десятки колонн, причем самого разного вида. А если добавить еще и позолоту — скорее всего, искусственную, но, тем не менее, масштабную, то картина помпезности будет более-менее понятна.

Румыны очень гордятся своим римским происхождением и стараются отобразить это в архитектуре и скульптурах. Например, в Бухаресте есть аж два памятника той самой волчице, которая вскормила Ромула и Рема. Одна стоит на площади Унирия (Объединения) и насчитывает более 100 лет, вторая же расположилась в объятиях памятника римскому императору Траяну, который стоит на ступенях Национального музея истории. Этот монумент поставлен относительно недавно и стал объектом насмешек и местных, и туристов, которые, во-первых, никак не могут сообразить, что за змея выползает из головы

Капитолийской волчицы, а, во-вторых, недоумевают ракурсу самой статуи обнаженного императора, так как турист, находясь внизу, может лицезреть не столько его лицо, сколько... некоторые другие части тела.

В Бухаресте — много самых разных памятников, далеко не все они смешны, а нередко и такие, с которых хочется брать пример. Особенно интересны современные скульптуры, которых здесь тоже много. Отдельные вызывают мураски, как, например, пронзенное сердце на небольшой площади Революции в память о событиях 1989 года.

Быт, суeta, торговля

Румыны явно любят торговать не меньше, чем одесситы. Вдоль центральных и не только улиц — ряды знакомых до боли «МАФов», правда, они сделан в основном в псевдо-национальном стиле из дерева. Примерно, как в Одессе на Дерибасовской. В таких ларьках торгуют домашним вином, брынзой, выпечкой, относительно дешевыми вышивками блузками (да-да, мода на этнику здесь тоже в почете, на рынках румынский аналог наших «вышиванок» стоит в пересчет примерно 200-300 гривень, но в магазинах цены уде больно «кусаются», доходя и до 2, и до 3 тысячи гривень) и всякой всячиной. А на столиках, покрытых малиновыми скатертями, продают украшения из псевдо-золота. Где-то мы уже это видели, правда?

В Бухаресте проживают порядка двух миллионов человек, поэтому назвать его улицы немноголюдными никак нельзя. В деловой части города снуют

стр. 18 »

« стр. 17

клерки и вечно занятые сотрудники офисов, в спальных районах все торопятся по магазинам, на рынки или по каким-то еще делам. То и дело в толпе прохожих выныривают попрошайки, особенно много детей, которые пытаются что-то выпросить, но редко – удачно.

В городе явно много туристов, причем из самых разных уголков мира. Они то и дело фотографируются на фоне очередной скульптуры или фонтана, а порой и с местными жителями. Например, с водителями трамваев, которые с удовольствием позируют прямо в кабинках.

Еще одна удивительная особенность – реакция местных жителей на светофоры. Конечно, одесситов тоже нельзя назвать образцами для подражания в этом смысле, но по субъективному впечатлению, в Бухаресте на красный сигнал реагируют в основном только туристы, местные же бегут через дорогу, невзирая на эти подробности – красный или зеленый.

Странно и то, что любовь к родному городу и гордость из-за римского прошлого не мешают местным жителям соревноваться с одесситами в количестве выброшенного на улицы мусора. В Бухаресте – огромное количество всевозможных урн и мусорных баков, в том числе и для

раздельного сбора отходов. Пластиковые на столбах, металлические возле скамеек, каменные вдоль улиц, деревянные – в парках... А еще – десятки дворников в ярко-зеленых жилетах с контейнерами для постоянной уборки, причем не только в центре, но и в спальных районах. Невзирая на все эти меры, вокруг урн обычно высятся горы окурков, оберточной бумаги и полиэтиленовых пакетов. Страшно даже подумать, что было бы, если бы не постоянная уборка. В общем, тут мы немножко впереди Бухареста.

Зато здесь много современных общественных туалетов, и все они – совершенно бесплатны. Может, поэтому во внутренних двориках улиц нет привычного «одесского» запаха?

Такие же контрасты – и в отношении к архитектуре. За прекрасно отреставрированным фасадом какого-то очередного исторического здания вы можете запросто увидеть груду камней или стихийную свалку, а в исторической части города – трещины и обваленные карнизы. Местные даже советуют приглядываться к кофейням в центре, поговаривают, что, сидя в каком-то уютном зальчике за чашкой ароматного кофе (здесь кофе любят и готовят его вкусно), можно невзначай схлопотать по голове куском внезапно обвалившейся штукатурки. Как уже говорилось, где-то мы это видели...

Кстати, из любви к туристам здесь фактически воссоздали Олд Сити – старый город. Неподалеку от раскопок, где когда-то находился старинный Бухарест, камни которого были заложены при Владе Цепеше (Дракуле), расположились любимые европейцами кривые улочки, вымощенные брусчаткой. Здесь и «пряничные» домики, и сувенирные лавки, и уютные кафешики, и маленькие гостиницы. Например, подряд идут гостиница «Рембрандт», кофейня «French bakery» и ресторанчик «Van Gogh». В общем, все для жителей ЕС.

Вообще туристов, как уже отмечалось, здесь любят, причем всех. Есть даже магазин «Березка» – как память о тех визитерах, которые когда-то рассчитывались рублями... Отдых здесь могут предложить самый разнообразный – от посещения филармонии, театров и музеев, до спортивных или гастрономических фестивалей, развлечений и просто поездок на уик-энд.

По меркам ЕС, цены в Румынии невысокие, другое дело – мерки украинцев, которым скромный обед в «МакДональдсе» за 17 леев кажется не таким уж и доступным. Впрочем, выражения лица в духе «пересчитать содержимое твоего кошелька» у продавцов не наблюдается – тут приветливо встречают всех посетителей.

Памятник Дракуле...

А это – Патриарший собор на Митрополичьем холме над рекой Дымбовице. Очень чисто и очень красиво. Здесь рядом – резиденция патриарха

Необычное соседство

Колонны, позолота и реклама еды...

Дворец Котрочень. Здесь жили монархи, а теперь тут – музей и резиденция президента

Суд признал незаконным запрет вывозить вещи из Крыма

ПРЕСС-СЛУЖБА
Одесской областной организации ВОО "КИУ"

Одесская областная организация Комитета избирателей Украины при поддержке Центра стратегических дел Украинского Хельсинского союза по правам человека инициировала судебное дело о признании незаконным постановления Кабинета министров о ввозе личных вещей крымчан при переезде на материковую Украину. Следует отметить, что это дело носит не индивидуальный характер, а непосредственно касается всех крымчан, которые покинули или собираются покинуть территорию оккупированного Крыма. В итоге, в марте 2017 года Окружной административный суд города Киева суд признал правоту правозащитников.

Истцом по делу выступила адвокат Юлия Лесовая, которая сотрудничает с общественной приемной Одесской областной организации Комитета избирателей Украины и Украинского Хельсинского союза по правам человека по вопросам стратегических судебных дел. Как сообщила адвокат на пресс-конференции в городе Одессе, 20 марта 2017 года Окружной административный суд города Киева обнародовал постановление, согласно которому пункт первого соответствующего постановления КМУ № 1035 признан незаконным.

Отметим, что этим постановлением крымчанам запрещено перевозить личные вещи с временно оккупированной территории Автономной республики

Крым, за исключением всего лишь 23 пунктов, предусмотренных статьей 370 Таможенного кодекса Украины. В перечне разрешенных вещей можно найти такие пункты, как пейджер, переносной телевизор, печатная машинка прочее.

В декабре прошлого года в Одесском апелляционном административном суде было выиграно дело о запрете ввоза переселенцам с Крымского полуострова личных вещей, которые не входят в список. Преграда была преодолена, однако только в случае одного конкретного истца. Юлия Лесовая убеждена, что принятые решения установят справедливость в отношении прав украинских граждан из Крыма.

«Уже больше года крымчане не перестают по различным каналам

пытаться донести до правительства, что постановление Кабмина №1035 нарушает их права. Суд, который рассмотрел мой иск, пока стал единственным государственным органом, который услышал наши доводы о незаконности постановления. Я очень рада этому решению. Это решение касается меня лично, моей семьи, а также многих других людей, которые после вступления данного решения в силу смогут беспрепятственно перемещать личные вещи с полуострова», — отметила адвокат.

В своем постановлении суд указал, что Кабинет Министров Украины, принимая это постановление, вышел за пределы предоставленных ему полномочий, а его отдельные положения противоречат предписаниям п. 13.1

статьи 13 Закона Украины «О создании свободной экономической зоны «Крым» и об особенностях осуществления экономической деятельности на временно оккупированной территории Украины» и ч. 1 ст. 9 Закона Украины «Об обеспечении прав и свобод внутренне перемещенных лиц», как актам высшей юридической силы.

Кроме того, ст. 1 Протокола к Конвенции о защите прав человека и основных свобод определяет, что каждое физическое или юридическое лицо имеет право мирно владеть своим имуществом. Никто не может быть лишен своего имущества иначе как в интересах общества и на условиях, предусмотренных законом и общими принципами международного права.

Суд считает, что лишение собственника его имущества должно иметь правомерную цель в «общественном интересе» (a legitimate aim *in the public interest*), выбранные средства должны быть надлежащими (способны достичь цели в принципе) и пропорциональными, предусматривающими, в частности, компенсацию при принудительном отчуждении.

«В свою очередь, ответчиком как субъектом властных полномочий не предоставлены суду доказательства в подтверждение наличия «общественного интереса» для законодательного воплощения таких ограничений, изложенных в п. 1 оспариваемого постановления №1035», — сказано в постановлении суда.

Безпека працівників лікарні та пацієнтів – основне завдання керівництва лікарні та місцевої влади

Виступаючи перед своїми колежанками під час зустрічі 21 березня, старша медична сестра приймального відділення лікарні Жанна Маркова поділилась своїм баченням ситуації з безпекою у відділенні. На її думку, загрозу безпеці життя та здоров'ю медичного персоналу відділення в нічний час становлять особи, яких після бійок або ж через керування автотранспортом у стані алкогольного сп'яніння доставля-

ють до відділення. Такі пацієнти, у своїй більшості, агресивні і не контролюють власні емоції та поведінку. Незважаючи на те, що практично усі працівники відділення - це молоді та літні жінки, вони поводять себе агресивно, погрожують насилем, висловлюються нецензурною лайкою. Неодноразово, в результаті таких дій, у відділенні розбивали меблі, віконні стіклі, двері та знищували медичні

інструменти та препарати. Медичні працівники кожного разу отримували психологічні травми. Неодноразово працівники поліції, посилаючись на недостатню їх чисельність, не надавали допомогу медпрацівникам, а охорона приміщення лікарні та медичного персоналу не передбачена штатним розписом.

Таку позицію підтримали головна медична сестра лікарні Жанна

ЛЕОНІД СЕМЕНЕНКО
голова Татарбунарського Офісу Мережі правового розвитку ООО "КВУ"

Протягом березня – початку квітня 2017 року, за ініціативи керівника Координаційного Офісу безпеки в м. Татарбунари та Татарбунарського офісу Мережі правового розвитку Одеської обласної організації ВГО «Комітет виборців України» Леоніда Семененка та підтримки керівництва Татарбунарської районної лікарні, проведено з працівниками лікарні низку обговорень з безпекових питань. Медичні працівники зібрались 12 квітня та затвердили пропозиції до міської влади щодо врегулювання проблемних питань безпеки, які стосуються як персоналу лікарні, так і пацієнтів.

Шинкаренко, старша медична сестра відділення анестезії Людмила Райлля та інші. Усі вони були одностайні в тому, що ситуація у приймальному відділенні та лікувальному корпусі лікарні з охороною життя та здоров'я медичних працівників, так і пацієнтів, бажає бути кращою.

Медичних сестер також турбус те, що біля центрального приміщення лікувального

корпусу лікарні, з боку вулиці Московської, відсутня зупинка транспорту. Це спричиняє неабиякі незручності. Іноді медичному та санітарному транспорту немає можливості проїхати до приймального відділення, оскільки в'їзд до нього захаращений іншими авто. Okрім цього, протягом робочого дня працівники лікарні не-

стр. 20 »

« стр. 19

одноразово здійснюють перехід від лікувальних корпусів до адмінбудівлі, яка знаходитьться на відстані більш ніж 300 метрів, і цей шлях необхідно долати вулицею з досить інтенсивним автомобільним рухом. І лише завдяки спрітності медпрацівників, вони уникають тілесних ушкоджень та травм. Але це до пори - до часу...

Медичні сестри вирішили клопотати перед керівництвом лікарні про звернення до Татарбунарського міського голови **Андрія Глушенка** та депутатів міської ради щодо включення до цільової міської програми «Правопорядок» питання придбання та встановлення у приймальному відділенні двох камер відеоспостереження. Одну камеру доцільно встановити у приміщенні відділення,

другу - навпроти центрального входу до лікувального корпусу з боку вулиці Московської. Окрім цього, медичні сестри запропонували вивчити питання щодо можливості будівництва на вулиці Московській, вздовж паркану лікарні, зупинки автомобільного транспорту. Не залишили медичні сестри і питання ремонту асфальтованої пішохідної доріжки, яка простягається від вулиці В.Тура до вулиці Суворова та не ремонтвалася з часу будівництва - 70-х років минулого століття.

Аналогічні питання обговорили на своїй конференції також і лікарі. Захід відбувся 12 квітня та зібрали 28 лікарів та керівників медичного закладу. Виступаючи на конференції, виконуючи обов'язки головного лікаря лікарні **Іван Арапу** також зупинився на незахищенності медичного пер-

сонажу приймального відділення та інших відділень лікарні. Його думку підтримала заступник головного лікаря по поліклінічній роботі Валентина Попадюк, яка з великом занепокоєнням поінформувала присутніх про наявні випадки неадекватної поведінки пацієнтів, які у стані алкогольного сп'яніння погрожували жінкам-медикам фізичною розправою. В якості прикладу була наведена ситуація, яка склалася під час надання медичної допомоги пацієнтам з вогепальними пораненнями, які були доставлені з кафе «Вдали от жен».

На думку учасників конференції, наразі ситуація ще більш загострилась. Бойові дії на сході країни, наявність великої кількості неконтрольованої влади зброя, агресивна поведінка молоді дає привід до роздумів про посилення заходів щодо за-

безпеки працівників медичної галузі та пацієнтів. Медики зачитали проект листа до Татарбунарського міського голови Андрія Глушенка, підготовлений представниками Координаційного Офісу безпеки в м. Татарбунари з визначенням проблемних безпекових питань. Після ознайомлення з ним лікарі були одностайні у підтримці такого звернення, його мотивів та рекомендацій. За пропозицією Івана Арапу, виконуючого обов'язки головного лікаря лікарні, текст листа доповнено пропозицією щодо проведення ремонту прилеглої до поліклінічного відділення території та оновлення там асфальтового покриття. Завідуючий хірургічного відділення лікарні, депутат районної ради Леонід Гуденко запропонував після редактування тексту листа, невідкладно надіслати його до міського голови. В свою чергу, як депутат районної ради, він буде

підтримувати пропозиції медичних працівників лікарні з безпекових питань їх діяльності.

Отже, найчисельніший колектив міста просить міську владу у взаємодії з керівництвом лікарні вирішити питання безпеки медичних працівників та пацієнтів, мешканців міста та його гостей і виконати свої обов'язки перед виборцями. Адже безпечне місто - це запорука впевненості та спокою міслян, економічного та соціального розвитку громади.

Татарбунарський офіс Мережі правового розвитку Одеської обласної організації ВГО «Комітет виборців України» здійснює свою діяльність за підтримки МФ «Відродження» та співпрацює з Татарбунарською районною та міською радою, Татарбунарською районною державною адміністрацією.

В Татарбунарском районе внедряется совместная инициатива по обеспечению безопасности в громаде

ПРЕСС-СЛУЖБА ООО ВОО "КИУ"

Сначала 2017 года Одесской областной организацией Комитета избирателей Украины, совместно с полицией и местными органами власти, в Татарбунарском районе Одесской области внедряется партнерская инициатива по обеспечению безопасности в громаде. Инициатива базируется на подходе Community Policing и предусматривает совместную деятельность и ответственность полиции, органов местного самоуправления, других государственных и негосударственных структур, местных жителей.

Заміститель глави Одесської областної організації ВОО «Комітет избирателей України» **Ігорь Бриниш** подчеркнув чрезвычайну актуальність вопросов безпеки в громаді, необхідність их полноценной ідентифікації та рішення спільними зусиллями. «Несмотря на реформу поліції, в місцевих небольших громадах позитивних змінений практики не стало - люди по-прежнему не доверяють поліції, безпека на дуже низькому рівні, органи місцевого самоуправління та місцеві жителі не вовлечено в обезпечення безпеки в громаді. События конфлікта в с. Лошиновка Ізмаїльського району Одесської області в августрі 2016 року показали огромні проблеми з превенцією та обезпеченням безпеки в громаді, повну нестійкість поліції та місцевих властей в цій сфері. Безпека в громаді повинна передусмірювати як спільну діяльність, так і спільну відповідальність поліції, органів місцевого самоуправління, місцевих жителів, інших громадських та негосударствених структур. Тем більше, місцеві власті отримали більше повноважий в сфері безпеки, а згідно з новими можливостями для розвитку в цьому напрямку.

Целью партнерської ініціативи «Безпекний Татарбунарський район» є спільні

усилиями», якія осуществляється при фінансовій підтримці Міжнародного фонду «Возрождення», являється содействие налагуванню постійних координованих зв'язків та общиєї відповідальності органів місцевого самоуправління, поліції, інших органів державної влади, обществених формувань та місцевих активістів. Результатом спільної роботи повинно стати обезпечення безпеки в містах Татарбунарах та Татарбунарському районі Одесської області. Ініціатива базується на підході *Community Policing*, який предполагає постійне взаємодієння поліції з населенням та місцевими властями ради общего безпеки пространства. Первим кроком в реалізації ініціативи стало уstanовлення в Татарбунарському районі ефективних горизонтальних та вертикальних зв'язків між всіма сторонами, які, так або інакше, займаються питаннями обезпечення безпеки в громаді.

23 лютого 2017 року в місті Татарбунарах вперше комплексно обговорили проблеми обезпечення безпеки в громаді з участием всіх державних та негосударственных органів, що працюють в цій сфері. Участь в стартовому «круглом столі» ініціативи приняло більше 25 учасників - руководство районного совета, районної громадської ад-

міністрації, городського совета, Тузловської ОТГ, поліції, ГСЧС, відділів РГА, відділу по відповідальному питанням проблем, бюро правової допомоги, обществених формувань по охороні общественного порядка, обществені активісти та юристы. Главним результатом зустрічі стало створення на базі Татарбунарського офісу Одесської областної організації ВОО «Комітет избирателей України» Координаційного офісу безпеки. Офіс безпеки створений в виде информаційно-координаційного центру (площадки) без формалізації статуса, який буде розміщуватися в місті Татарбунарах. Помещение для Офісу безпеки по адресі вул. Центральна, 50, передано Татарбунарському городському совету та уже в кінці квітня цього року планирується його публичне відкриття.

Цель та задачі Координаційного Офісу безпеки, а також особливості його діяльності зображені в принятому Меморандумі «Про створення Координаційного офісу безпеки». Меморандум підписано 16 організацій, в тому числі Татарбунарський рай-

онний совет, Татарбунарська РГА, Татарбунарський городський совет, Татарбунарське відділення поліції, відділ ГСЧС, районний сектор ГМС, общественное формування по охороні общественного порядка «Казацька стража - Татарбунари». Общим рішенням, для практичної реалізації положень Меморандума, функції глави Координаційного Офісу безпеки відповідно зложено на представителя Одесської організації КИУ **Леоніда Семененка**, який має значительний досвід в діяльності поліції, органів юстиції, общественій роботі та пользований авторитетом в громаді.

В березні почалося проведение локального аналізу проблем безпеки в громаді, який повинен завершитися підготовкою «Паспорта безпеки громади» (для міст Татарбунари, приморських та аграрних населених пунктів Татарбунарського району). Паспорт безпеки буде зберігати зображення основних угроз для жителів, карту опасних місць, класифікацію та описание виявленых проблем. Важно, що виявлені проблеми будуть ідентифіковані

спільно з определеніми органами, відповідальними за їх рішення. Наприклад, питання, які можна розв'язати усиліями поліції або державної служби по чрезвычайним ситуаціям; питання, які знаходяться в ісключительній компетенції місцевого самоуправління; питання, які потребують комплексних зусилляв різних сторін. По результатам локального аналізу, також будуть сформовані соответствуючі приоритети для дальнейшої діяльності органів місцевого самоуправління, поліції, общественій формувань та активістів. Наприклад, установлення уличного освіщення на проблемних вулицях, обустройство парков та інших общинних місць, змінення маршрутів патрулювання або дислокації учасників, коррекція акцентів та мероприятий в профілактичній роботі та ін. Отдельно буде проведено аналіз місцевих програм по обезпеченію безпеки в громаді з рекомендаціями щодо їх змінення або прийняття нових локальних документів.

В настоящий момент підготовлено анкету для опросу міс-

ных жителей, который длится в течение апреля-мая 2017 года. Значительный массив информации по проблемам безопасности в громаде дают результаты фокус-групп, экспертных опросов, статистическая информация от полиции и государственной службы по чрезвычайным ситуациям. Например, 21 марта руководителем Координационного Офиса безопасности Леонидом Семененко проведена встреча с медицинскими сестрами больницы и исполняющим обязанности главного врача ЦРБ Иваном Арапу. Медицинские работники обратили внимание на опасность переходить в темное время суток между отделениями и необходимость обустройства в приемном отделении камер видеонаблюдения. Как и большинство местных жителей, медицинских работников беспокоит полное отсутствие светофоров и обустроенных пешеходных переходов на автодороге Одесса-Бухарест, которая проходит по центральной улице В.Тура в городе Татарбунары.

Важным направлением деятельности инициативы является учебный компонент с молодежью. В частности, для старшеклассников 5 учебных заведений города Татарбунары и района в течение апреля-мая проведен факультатив «Твоя безопасность в громаде». Программа факультатива включала 5 занятий с практическими и интерактивными упражнениями. Вели факультатив практикующие юристы-тренеры, с участием представителей полиции, государственной службы по чрезвычайным ситуациям, других специалистов. Также усиlena профилактическая работа с молодежью по предупреждению преступности (через представителей школы, родительские комитеты, спортивные секции). Перед летними каникулами, для школьников будут проведены совместно с ГСЧС занятия по безопасности детей и подготовлена соответствующая памятка.

По словам председателя Одесской областной организации ВОО «Комитет избирателей Украины» Анатолия Бойко, опыт совместного решения вопросов безопасности в Татарбунарском районе может стать отправной точкой и мотиватором для внедрения в других населенных пунктах региона. В частности, таким подходом уже заинтересовалась Ренийский городской совет Одесской области.

Ініціатива «Безпечна Татарбунарщина спільними зусиллями» впроваджується Татарбунарським Офісом Мережі правового розвитку Одесської обласної організації ВГО «Комітет виборців України» спільно з Татарбунарською районною та міською радою, Татарбунарською районною державною адміністрацією, за фінансової підтримки Міжнародного фонду «Відродження».

Наша мета – посилення правової спроможності громад

ПРЕС-СЛУЖБА Одесської обласної організації ВГО «Комітет виборців України»

У лютому 2017 року розпочав свою діяльність Татарбунарський Офіс Мережі правового розвитку Одесської обласної організації ВГО «Комітет виборців України», основною метою якого є посилення правової спроможності громади. За два місяці роботи представниками Офісу була надана безоплатна правова допомога мешканцям Татарбунарського району, здійснена підтримка низки стратегічних для громади справ, проведені навчальні та просвітницькі заходи з представниками місцевого самоврядування, молоддю, громадськими активістами.

Базовою формою роботи Татарбунарського Офісу Мережі правового розвитку залишається надання безоплатних правових консультацій мешканцям міста та району. Така допомога надавалася як за місцем тимчасового розміщення Офісу (м. Татарбунари вул. Центральна, 36, офіс 2), так і на візініх прийомах. Всього клієнтам було надано 110 безоплатних правових консультацій, які сприяли у вирішенні проблем. Як зазначає юрист Офісу Тетяна Сєда, завдяки консультуванню вдалося вирішити багато спірних питань між жителями громади. Наприклад, на зустрічі з педагогічним колективом Трапівської школи надійшла низка питань щодо порядку врегулювання межового спору між власниками присадибних ділянок. Спираючись начинне законодавство та судову практику з цих питань, присутнім було роз'яснено обов'язки власників щодо сприяння сусідові у встановленні чітких меж, а також відновлення межових знаків у разі їх зникнення. В результаті, спірні питання вдалося вирішити без судового розгляду, не витрачаючи на це додатковий час, кошти та нерви. Крім того, юрист відмітила, що часто в процесі спілкування з клієнтами, у них «відкривалися» на інші питання, які вони в силу своєї правової необізнаності не бачили та не розуміли (наприклад, відсутність належних документів, пропущення строків тощо). З іншого боку, як зазначив керівник Татарбунарського офісу Мережі правового розвитку Леонід Семененко, більшість клієнтів сприймали надану правову допомогу як «вирішення своєї проблеми тут і зараз». І в цьому напрямку необхідно активно працювати, адже першочерговим завданням Офісу є не вирішити проблему «за клієнта», а надати йому такі інструменти, щоб він сам був зацікавлений та спроможний вирішити свою правову проблему. Також керівник Татарбунарського Офісу відмітив важливість підтримки стратегічних для розвитку громади справ. Наприклад, наразі Офіс вивчає ситуацію та вирішує яким чином можна допомогти зберегти автошколу в одній з сільських шкіл, що створить нові робочі місця, сприятиме працев-

лаштуванню молоді та надасть новий поштовх до розвитку села. Надаючи безоплатну правову допомогу, Татарбунарський Офіс Мережі правового розвитку зробив акцент на візіні прийомі – в сільських радах, управління Пенсійного фонду, Центру зайнятості, районної лікарні, правоохоронних органів. Додатково у системі Школи було введено секцію по роботі зі спеціалістами органів місцевого самоврядування, які відповідають за реєстрацію місця проживання та ведення відповідного реєстру. Велику увагу цій роботі приділяє начальник Татарбунарського сектору ГУ ДМС України в Одеській області **Михаїло Ветрогон**.

Протягом 2017 року у Школі проведено 4 заняття, на яких розглядались питання ведення діловодства, підготовки та проведення пленарних засідань місцевих рад. Враховуючи актуальність електронного декларування, досить широко висвітлювались питання підготовки та подання електронних декларацій представниками органів місцевого самоврядування і, особливо, місцевими депутатами. Окрім цього, однією з тем, яка вивчалася секретарями рад, було питання конфлікту інтересів та його уникнення. Офісом було підготовлено рекомендації для місцевих рад про порядок уникнення конфлікту інтересів. Спільно з секретарями рад, було розроблено зразок заяви про повідомлення пленарного засідання щодо конфлікту інтересів у того чи іншого депутата. Наразі, цими рекомендаціями користуються практично усі секретарі, що дає можливість уникнути сконення адміністративних правопорушень у корупційній сфері депутатським корпусом та службовцями органів місцевого самоврядування. Як відзначила секретар Трапівської сільської ради **Катерина Іванченко**, заняття в Школі секретарів дають їй можливість глибше вивчати нормативно-правову базу діяльності органів місцевого самоврядування та наявну практику такої роботи. **Оксана Жаран**, секретар Татарбунарської міської ради, зазначила, що діяльність

Школи позитивно впливає на якість знань секретарями своїх посадових обов'язків, надає можливість обміну досвідом більш досвідчених секретарів з новачками.

Основою діяльності Татарбунарського Офісу Мережі правового розвитку є широке партнерство між усіма сторонами, зацікавленими у розвитку місцевих громад. В першу чергу, необхідно відмітити ефективну співпрацю Офісу з Татарбунарським бюро правової допомоги та районною бібліотекою. З початку діяльності Офісу його діяльність активно підтримали голова Татарбунарської районної ради **Віктор Донкоглов**, Татарбунарський міський голова **Андрій Глушенко**, виконуюча обов'язки голови Татарбунарської районної державної адміністрації **Алла Некраш**, начальник управління Пенсійного фонду України в Татарбунарському районі Світлана Гречко та виконуючий обов'язки головного лікаря КЗ «Татарбунарська центральна районна лікарня» **Іван Арапу**. Зокрема, Татарбунарський міський голова Андрій Глушенко першим підтримав ідею розміщення у місті Офісу та за його ініціативи депутати міської ради передали ООО ВГО «Комітет виборців України» в безоплатну оренду приміщення для його розміщення.

В подальших планах Офісу, окрім розширення надання правових консультацій та просування стратегічних для громади справ, залишається навчання та підтримка органів місцевого самоврядування, а також підвищення правової грамотності місцевих мешканців. Очікується, що протягом літніх місяців вдастся нарешті звертати роботи по розміщенню Офісу в постійному приміщенні в місті Татарбунари по вулиці Центральний, будинок 50. Саме ця адреса має стати центром всіх активностей щодо посилення та розвитку громади міста Татарбунари та громад Татарбунарського району.

ПРАВОВА ІНФОРМАЦІЯ ТА КОНСУЛЬТАЦІЇ

Як провести чи змінити реєстрацію місця проживання

На підставі цього Закону, Кабінетом Міністрів України затверджено постанову №207 від 02.03.2016 року «Правила реєстрації місця проживання та Порядок передачі органами реєстрації інформації до Єдиного державного демографічного реєстру». Вказані Правила визначають механізм здійснення реєстрації/зняття з реєстрації місця проживання/перебування осіб в Україні, а також встановлюють форми необхідних для цього документів.

Зокрема, зазначено, що реєстрація /зняття з реєстрації місця проживання/перебування здійснюється виконавчим органом сільської, селищної або міської ради, сільським головою (у разі, коли виконавчий орган сільської ради не утворено) на території відповідної адміністративно-територіальної одиниці, на яку поширюються повноваження відповідної сільської, селищної або міської ради.

ЦЕ ЦІКАВО!

Давайте розглянемо питання щодо визначення терміну «місце проживання». Місце проживання індивідуума бував важливим для визначення суми і місця належності до сплати податків, для вчинення юридичних процедур (наприклад, в деяких країнах реєстрація шлюбу дозволяється лише за місцем мешкання одного з охочих укласти шлюб), для отримання послуг в державних або комунальних установах (наприклад, в Україні від місця проживання індивідуума залежить перелік послуг, які йому має право надати конкретний комунальний заклад охорони здоров'я).

Юридична процедура оформлення житла як «місця проживання» в різних країнах різна і

визначається згідно з чинними в певній країні юридичними нормами. В одних випадках при визначенні «місця проживання» враховується насамперед фактичне місце перебування особи, в інших випадках фактичне місце перебування особи істотного значення не має і враховується виключно юридична правильність проведення процедури оформлення.

Що таке місце проживання, місце перебування і реєстрація?

Місце проживання — житло, розташоване на території адміністративно-територіальної одиниці, в якому особа проживає, а також спеціалізовані соціальні установи, заклади соціального обслуговування та соціального захисту, військові частини (ст. 3 Закону України «Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання в Україні»).

Місце перебування — адміністративно-територіальна одиниця, на території якої особа проживає строком менше шести місяців на рік. (ст. 3 Закону України «Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання в Україні»).

Реєстрація місця проживання/перебування або зняття з реєстрації місця проживання особи здійснюється в день подання особою або її представником документів. Реєстрація місця проживання за заявкою особи може бути здійснена одночасно із зняттям з попереднього місця проживання.

ЯК ПРОВЕСТИ РЕЄСТРАЦІЮ МІСЦЯ ПРОЖИВАННЯ ФІЗИЧНОЇ ОСОБИ?

Здійснення реєстрації місця проживання фізичних осіб, без-

притульних та інших осіб, які не мають постійного місця проживання, покладається на відповідну спеціалізовану соціальну установу, заклад соціального обслуговування та соціального захисту, де проживають зазначені особи.

УВАГА! Реєстрація місця проживання здійснюється тільки за однією адресою. Якщо особа проживає у двох і більше місцях, вона здійснює реєстрацію місця проживання за однією з цих адрес за власним вибором.

ДЛЯ РЕЄСТРАЦІЇ МІСЦЯ ПРОЖИВАННЯ ОСОБА, АБО ЇЇ ПРЕДСТАВНИК ЗДІЙСНЮЮТЬ НАСТУПНІ ДІЇ:

КРОК I: Подати наступні документи:

- ▶ письмову заяву;
- ▶ документ, до якого вносяться відомості про місце проживання. Якщо дитина не досягла 16-річного віку, подається свідоцтво про народження;
- ▶ квитанцію про сплату адміністративного збору (у разі реєстрації місця проживання одночасно із зняттям з попереднього місця проживання адміністративний збір стягується лише за одну послугу);
- ▶ документи, що підтверджують право на проживання в житлі, - ордер, свідоцтво про право власності, договір найму (піднайму, оренди), рішення суду, яке набрало законної сили, про надання особі права на вселення до житлового приміщення, визнання за особою права користування житловим приміщенням або права

Консультація підготовлена Татарбунарським офісом Мережі правового розвитку Одеської обласної організації ВГО "Комітет виборців України", який здійснює свою діяльність за підтримки МФ "Відродження" та співпрацює з Татарбунарською районною та міською радою, Татарбунарською районною державною адміністрацією.

4 квітня 2016 року набрав чинності Закон України №888-VIII «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо розширення повноважень органів місцевого самоврядування та оптимізації надання адміністративних послуг», який передбачає, що реєстрація/зняття з реєстрації місця проживання/перебування здійснюється органами місцевого самоврядування.

ЯК ПРОВЕСТИ РЕЄСТРАЦІЮ МІСЦЯ ПРОЖИВАННЯ НОВОНАРОДЖЕНОЇ ДИТИНИ?

За бажанням батьків чи одного з них документи для реєстрації місця проживання новонародженої дитини можуть бути подані через органи державної реєстрації або цивільного стану під час проведення державної реєстрації народження дитини.

Реєстрація місця проживання новонародженої дитини може здійснюватися також через органи соціального захисту населення на підставі даних, що зазначив законний представник, з яким постійно проживає дитина, у заяви про призначення допомоги при народженні дитини.

КРОК I: Батьки або інші законні представники зобов'язані зареєструвати місце проживання новонародженої дитини протягом трьох місяців з дня державної реєстрації її народження;

КРОК II: Подати заяву про реєстрацію місця проживання новонародженої дитини до відповідного уповноваженого органу ДМС або органу місцевого самоврядування;

КРОК III: До заяви додати документ, до якого вносяться відомості про місце проживання та свідоцтво про народження; ▶ квитанцію про сплату адміністративного збору; ▶ документи, що підтверджують право на проживання в житлі, - ордер, свідоцтво про право власності, договір найму (піднайму, оренди), рішення суду, яке набрало законної сили, про надання особі права на вселення до житлового приміщення, визнання за особою права користування житловим приміщенням або права на реєстрацію місця проживання або інші документи.

ЦЕ ВАЖЛИВО ЗНАТИ!

Надання органами реєстрації та центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері реєстрації фізичних осіб, відомостей про місце проживання особи та інших персональних даних здійснюється виключно у випадках, передбачених законами України, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини або за згодою самої особи.

Що таке аліменти і як їх отримати від безробітнього?

ЩО ТАКЕ АЛІМЕНТИ?

Аліменти — грошове утримання, яке у встановлених законом випадках одні особи зобов'язані надавати іншим (в силу шлюбу, доведеного батьківства тощо) у розмірі, передбаченому законом. Аліменти — утримання, яке у визначених законом або договором випадках надається однім членом сім'ї іншому, якщо останній не має власних коштів для існування. Аліменти є, з одного боку, правом, а з іншого — обов'язком.

ДО ЯКОГО ВІКУ СПЛАЧУЮТЬСЯ АЛІМЕНТИ В УКРАЇНІ?

Виплата аліментів за законом здійснюється до 18 років, а дітям-інвалідам — і після 18 років. А в деяких випадках, тільки за рішенням суду, аліменти можуть виплачувати на період навчання дитини на денному відділенні вищого навчального закладу (якщо дитина не має власних доходів і якщо батько, з яким вона живе, не здатний забезпечувати її).

ЯКІ ДОХОДИ ВРАХОВУЮТЬСЯ ПРИ СПЛАТІ АЛІМЕНТИВ?

З метою забезпечення сталої сплати аліментних платежів, постановою Кабінету Міністрів України №146 від 26 лютого 1993 року затверджено Перелік видів доходів, які враховуються при визначенні розміру аліментів на одного з подружжя, дітей, батьків та інших осіб. Утримання аліментів з працівників провадиться з усіх видів заробітку і додаткової винагороди як за основною роботою, так і за роботою за сумісництвом. З іншого боку, Постановою Кабінету Міністрів України від 26 лютого 1993 року №146 затверджено перелік сум, з яких утримання аліментів не провадиться.

В ЯКОМУ ОБСЯЗІ ТА ФОРМІ ПОВИНЕН ПЛАТИТИ АЛІМЕНТИ БЕЗРОБІТНИЙ?

Згідно з частиною 3 статті 181 Сімейного кодексу України, може бути винесено судове рішення

про присудження коштів на утримання дитини в двох можливих формах:

ПЕРША МОЖЛИВА ФОРМА - У ВИГЛЯДІ ЧАСТИНИ ВІД ДОХОДУ.

Тобто 1/2, 1/4, 1/5, 1/12 і т.п. частини доходу відповідача. При цьому законодавець навмисно не вказав фіксовану частину, що підлягає присудженню в кожному конкретному випадку, дозволяючи суду варіювати залежно від обставин. Судова практика пішла вже второваним шляхом, визначаючи розмір аліментів на одну дитину у вигляді 1/4 частини від доходів батька, 1/2 — на двох і більше дітей. Нагадаємо, що при визначенні розміру аліментів, відповідно до статті 182 Сімейного кодексу України, суд враховує ряд обставин, серед яких є і матеріальне становище платника аліментів.

Припустимо, що аліментозобов'язаний проживає і працює на території Одеської області, втратив роботу у вересні 2016 року. На той момент вже було рішення суду про стягнення аліментів на дитину у розмірі 1/4 частини його доходу. Державний виконавець, відповідно до чинного законодавства України з питань виконання рішень судів та інших уповноважених органів, отримав інформацію від роботодавця відповідача про його звільнення. Через чотири місяці мати дитини звернулася до державного виконавця з проханням розрахувати заборгованість. Маючи такі дані, державний виконавець проводить розрахунок заборгованості, користуючись відповідною методикою його проведення.

ДРУГА МОЖЛИВА ФОРМА - У ВИГЛЯДІ ТВЕРДОЇ ГРОШОВОЇ СУМИ.

Статус безробітного не заважає, що платник аліментів не заробляє. Прикладом цьому є можливість виконання разової роботи, або ж підробітку вантажником, різнопрофільним та таке інше. окрім цього, він може мати інший підробіток. Варіантів може бути безліч, сучас-

полягає в тому, що людина ніде офіційно не працює, в центрі зайнятості не обліковується, вважається безробітною, але має непостійний, мінливий заробіток. У такому випадку, за заяву відповідача або стягувача, суд може визначити розмір аліментних платежів не у вигляді частини від доходу, а у вигляді твердої грошової суми.

УВАГА! Назвати точну суму зможе тільки суд після дослідження всіх обставин справи, наданих позивачем і відповідачем документів та інших матеріалів.

Для того, аби суд прийняв таке рішення, потрібні відповідні обставини, серед яких, зокрема, є наступні:

- отримання платником нере-гулярного, мінливого доходу;
- отримання доходу або його частини в натуральному вигляді;
- отримання доходу в іноземній валюті. У цьому випадку зміна курсу валют може в значній мірі впливати на розмір аліментів у разі їх відрахування у вигляді частини від заробітку;
- повна відсутність заробітків, за умови, що платник перебуває на обліку в центрі зайнятості

Консультація підготовлена Татарбунарським офісом Мережі правового розвитку Одеської обласної організації ВГО "Комітет виборців України", який здійснює свою діяльність за підтримки МФ "Відродження" та співпрацює з Татарбунарською районною та міською радою, Татарбунарською районною державною адміністрацією.

ногого матеріального становища відповідача.

ЯКІ ДІЇ НЕОБХІДНО ЗДІЙСНИТИ ПІСЛЯ ОТРИМАННЯ РІШЕННЯ СУДУ?

КРОК I: В канцелярії відповідного суду отримати виконавчий лист.

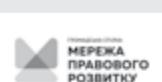
КРОК II: Звернутися до відділу державної виконавчої служби, за місцем проживання відповідача, з письмовою заявою щодо відкриття виконавчого провадження по стягненню аліментів з відповідача на свою користь на утримання дитини, додавши до неї виконавчий лист.

КРОК III: У банківській установі на своє ім'я відкрити рахунок, взяти відповідні реквізити і подати їх до відділу державної виконавчої служби разом із заявою про відкриття виконавчого провадження.

УСІМ БАТЬКАМ ПОТРІБНО ПАМ'ЯТАТИ, що ВІДПОВІДЛЬНІСТЬ ЗА ДІТЕЙ ЛЕЖИТЬ НЕ ЛІШЕ НА ПЛЕЧАХ ОДНІЄЇ СТОРОНИ, ЦЮ ВІДПОВІДЛЬНІСТЬ ПОВИННІ НЕСТИ ОБОЄ БАТЬКІВ!

Татарбунарський Офіс Мережі правового розвитку ООО ВГО «Комітет виборців України»

Основна мета діяльності Офісу:

1. УПРАВНЕННЯ ЛЮДИНІ — сформувати критичну масу людей, які знають свої права, спроможні та вмотивовані їх реалізовувати.

2. ЕКСПЕРТНО-ПРАВОВА ПІДТРИМКА ГРОМАД — створення умов для розбудови спроможності громад вирішувати свої проблеми правовим шляхом.

Напрямки роботи Офісу:

- Первинна правова допомога мешканцям громади
- Вторинна правова допомога мешканцям громади та перенаправлення до системи БВПД;
- Правова допомога ромам;
- Правова освіта;
- Розвиток інституту пара-юристів;
- Поточний моніторинг проблем у громаді, розробка локальних програм та НПА;
- Формування прозорого, відкритого та підзвітного місцевого самоврядування;
- Консультування та експертний супровід ініціативних груп, ОТГ;
- Взаємодія поліції та громади
- Розвиток міжсекторальної співпраці (влада, бізнес, громада)

Просвітницька вкладка підготовлена в рамках діяльності Татарбунарського Офісу Мережі правового розвитку Одеської обласної організації ВГО "Комітет виборців України", за фінансової підтримки Міжнародного фонду "Відродження".

Мечты должны сбываться (о летчике из Татарбунар)

ЛЕОНИД СЕМЕНЕНКО

С детства он мечтал увидеть мир с высоты птичьего полета, стать летчиком, покорителем воздушных просторов. Эта мечта не оставляет его и до настоящего времени. Будучи уже в зрелом возрасте, он остается романтической натурой, не отказывается от мечты о небе. К счастью, сегодня существует большое разнообразие летательных аппаратов, которыми может управлять даже пилот-любитель. Более того, можно самостоятельно изготовить крылатую машину, такую. Этим сейчас и занимается авиаконструктор-любитель из Татарбунар Валерий Султан.

Валера мечтал стать летчиком с раннего детства. В районном комитете ДОСААФ в старом гараже находился списанный, старый планер. А на окраине Татарбунар был расположен аэродром, куда Валера вместе со своими друзьями после школы на велосипедах приезжал посмотреть на то, как взлетают самолеты. Тогда школьник задался целью накопить деньги и совершить свой первый полет. Вместе с друзьями, в период летних каникул, они ходили работать на колхозные поля. Заработанные деньги копили чтобы купить фанеру, клей, ткани и другие материалы, необходимые для ремонта планера. Тяжело было в то время достать резинку, без которой взлет планера был невозможен. Все равно и эту проблему они решили. Планер отремонтирован, и они веселой гурьбой потащили его в «клизы» к устью речки Когильник. Там и был осуществлен первый, но самый важный, полет. Затем армия, работа, и ремонт того же планера. Вновь полеты. Приостановил он свою деятельность примерно лет двадцать тому.

Но все равно в ДОСААФ вел кружок авиамоделирования, мечтал, что-нибудь он все же построит свой собственный самолет, и на нем взлетит в небо. Мечта сопровождала его всюду. Уже Валерий Иванович, уже в почтенном возрасте, постоянный участник фестивалей самолетостроителей, он вместе с ними, с мечтой об авиации продолжал засыпать и просыпаться.

ЧАСТЬ 1

Вот уж более десяти лет Валерий Султан занимается строительством своего самолета. Сна-

чала купил двигатель, вместе со своим другом боевым летчиком продолжал собирать самолет из подручных средств. Построили планер самолета, приобрели винт, и еще много чего, что необходимо для окончания строительства. Установив все на самолет, провели первые испытания. Получилось, поехал! Да, именно поехал, но это уже что-то. Ведь любительское самолетостроение тем и привлекательно, что в ход может пойти все что угодно.

Валерий Султан рассказывает, что для строительства самолета были использованы и поручни от медицинских носилок, амортизаторы и колеса от вертолета. Сегодня он заканчивает строительство самолета, который в ближайшем будущем будет испы-

тан. Самолет надежный, отвечает всем нормам безопасности, при отказе двигателя аппарат просто плавно садит на землю и не разбивается. Да кстати, В.Султан приобрел и планер, который уже отремонтирован и на нем будут проводить учебные полеты мальчишки, будущие члены будущего аэроклуба.

Право облетать самолет наш герой оставляет за собой. Есть и еще одна мечта у Валерия Ивановича, он хочет восстановить бывший аэродром, который по непонятным причинам в 90-е годы был разгромлен и разграблен. Кто-то, кто принимал участие в его уничтожении, построил сарай или выложил дорожку, кто-то по своему недопониманию, просто разбивал строения аэродрома, не думая о

тех последствиях и том, что когда то люди захотят с его взлетно-посадочной полосы, взлететь на построенным ими самолете в небо. Теперь взлетно-посадочная полоса, это засеянное кем-то поле. Есть мнение, что районные и городские власти все же подумают и примут решение о возможной передаче аэродрома в пользование общественной организации, которую возглавляет В.Султан.

Вместе с тем, такие как В.Султан люди, сделавшие мечту о небе, своей на всю жизнь, помогут ему в восстановлении аэродрома, который станет для них местом встречи и местом осуществления своей мечты. Так давайте же пожелаем ему удачи, приятного полета и мягкой посадки.

ОБЩЕСТВЕННО-ПОЛИТИЧЕСКАЯ ГАЗЕТА «ИЗБИРКОМ»

Основатель – Одесская областная организация Всеукраинской общественной организации «Комитет избирателей Украины»

Свидетельство № ОД 1413-284-Р

Главный редактор: Болган В.С.
Выпускающий редактор: Дроздова Е.А.

Адрес редакции:
65091, г. Одесса, ул. Садиковская, 25
Телефоны: (048) 716 - 40 - 18

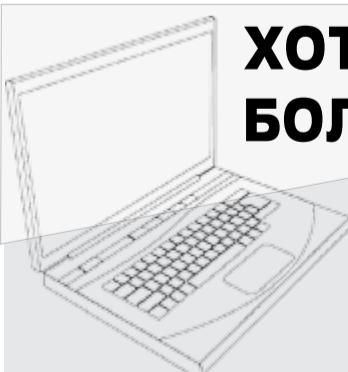
Электронная почта: odesakvu@ukr.net
www.cvu.od.ua, www.izbirkom.org.ua, www.dep.od.ua

Отпечатано в РА "Вместе",
заказ №

Тираж - 10 000 экз.

ХОТИТЕ УЗНАТЬ БОЛЬШЕ?

Заходите
на наш сайт:

www.izbirkom.org.ua

National Endowment
for Democracy
Supporting freedom around the world

Данная газета издана Одесской областной организацией
«Комитет избирателей Украины» в рамках проекта
«Содействие подотчетности и прозрачности в Южной Украине»
при поддержке Национального Фонда Демократии (NED, США)

Уважаемые читатели!
Если Вы хотите оказать добровольную материальную помощь газете «ИзбирКом», то можете перечислять средства по указанным реквизитам:

Одесська обласна організація Всеукраїнської громадської організації
«Комітет виборців України»
65091, м.Одеса, вул. Садиковська, 25
р/р 26009054401290
в ЮГРУ ПриватБанк м. Одеса
МФО 328704, код ЕДРПОУ 33139450
Тел.: 8048 716-18-40

Назначение платежа:
Добровольное пожертвование без НДС